

LJUSTEKNIKENS GRUNDER

DEL FYRA

Innehåll

4.1 Om verkligheten. ÅTTA KOSMISKA IDEER. 4.2 Meditera på kosmiska ideer med självmedvetenhet. 4.3 Om allts enhet. 4 Om tillvarons tre aspekter. 4.5 Om nerdimensionering. 4.6 Om Lagen. 4.7 Lag och ansvar. 4.8 Om medvetenhetsutvecklingen såsom livets mening. 4.9 Om de tolv essentiala egenskaperna. 4.10 Om hierarki. 4.11 Om Augoeides. OM HYLOZOIK 4.12 Vad är hylozoik? 4.13 Hylozoikens karaktär av mentalsystem. 4.14 Vad hylozoiken lär. 4.15 Livsåskådning på hylozoiska världsåskådningens grund. 4.16 Allmänt om begripande och förståelse. 4.17 Om att begripa och att förstå hylozoiken. 4.18 Hinder för begripandet av hylozoiken. 4.19 Hylozoiken och mentalutvecklingen. 4.20 Pedagogiska synpunkter på hylozoiken. 4.21 Hylozoiken jämförd med äldre publicerade esoteriken. 4.22 Att draga riktiga slutsatser ur hylozoikens system.

4.1 Om verkligheten

¹Det fundamentala i den hylozoiska verklighetsuppfattningen, i det logiska korrektivet mot allt fantasteri, är att verkligheten i varje särskild värld är olik alla andra världars verklighet, att varje värld är verklig för till världen hörande slag av medvetenhet, att man icke får förklara en världs verklighet utifrån en annan värld.

²Verkligheten är alltid vad den synes vara men därjämte alltid något helt annat och ofantligt mycket mera. I fysiska världen är verkligheten vad den synes vara, nämligen fysisk materia och därav bildade former, därjämte fysisk medvetenhet och fysisk rörelse; ingen av dessa aspekter är illusion.

³Också i emotionalvärlden är verkligheten vad den synes vara, nämligen former av emotionalmateria, därjämte emotional medvetenhet och emotional rörelse. Att det finns emotional medvetenhet är uppenbart för människan också utan hylozoik att förklara det för henne, ty på mänskighetens nuvarande allmänna utvecklingsstadium är emotionalmedvetenheten för majoriteten det mest framträdande, det starkaste och viktigaste medvetenhetsslaget, det som genomsnittsmänniskan spontant kallar "själen" eller "psyket". Och att det finns emotional rörelse innebär att det i emotionalvärlden icke råder någon stillhet och oföränderlighet, liksom inte heller i fysiska världen.

⁴Att för våra lärare i planethierarkin emotionalvärlden är en illusion eller saknar verklighet beror således på andra faktorer än att tillvarons tre aspekter finns också i denna värld. Det beror på att i emotionalvärlden förekommande former av sekundärmateria uteslutande är produkter av livsokunniga väsens (människors och emotionaldevaers) emotionala medvetenhetsyttringar och därför inte har någon betydelse för den högre medvetenhetsutvecklingen. Dessa former är i många fall rentav bedrägliga, nämligen i den mån de utgör emotionala efterbildningar, "olagliga kopior", av högre verkligheter såsom kausala verklighetsideer och medlemmar av planethierarkin. Dylika kopior kan aldrig innehålla det väsentliga av de högre former de söker efterlikna, kan aldrig bli till gagn för människorna i deras strävan att nå högre stadier; tvärtom blir de till hinder i evolutionen. Planethierarkins medlemmar vistas heller aldrig i emotionalvärlden.

⁵Fysiska världen är visserligen inte bedräglig såsom emotionalvärlden, och det är i fysiska världen till skillnad från i emotionalvärlden möjligt för människorna att förvärva kunskap om åtminstone fysiska förhållanden – fysisk materia, fysisk medvetenhet, fysisk rörelse, fysiska lagar – och tack vare planethierarkins kunskapsskolor också förberedande kunskap om högre världar. Likväl räknar planethierarkin även fysiska världen till illusionens världar. Detta beror på att det är möjligt även för förnuftiga varelser såsom människor att leva i denna värld utan någon som helst vetskap om högre världar, utan vetskap om livslagarna, medvetenhetsutveck-

lingen såsom livets mening, planethierarkins existens etc. Ett dylikt okunnighetstillstånd är omöjligt för förnuftiga väsen i högre världar begynnande i kausalvärlden.

⁶Mentalvärlden är fiktionernas värld. Också i denna saknar människorna verklighetskriterier, varför de där måste bli offer för självgjorda föreställningar utan väsentligt verklighetsinnehåll. För de allra flesta människor existerar mentalvärlden icke ens såsom en egen verklighet, en egen värld, ty för detta skulle fordras mental objektiv medvetenhet, och denna är aldrig medfödd i innevarande eon, emotionaleonen, utan förvärfvas först i samband med kausal objektiv medvetenhet av lärjungar till planethierarkin.

ÅTTA KOSMISKA IDEER

4.2 Meditera på kosmiska ideer med självmedvetenhet!

¹Dessa åtta kosmiska ideer är ideerna om 1) allts enhet, 2) alltings tre aspekter, 3) neredimensionering, 4) lagen, 5) medvetenhetsutvecklingen såsom livets mening, 6) de tolv essentiala egenskaperna, 7) hierarki och 8) Augoeides.

²Om aspiranten begrundar dessa åtta kosmiska ideer i tillstånd av självmedvetenhet kan de skänka honom en helhetsvision av tillvaron och dess mening utan onödiga och tyngande detaljer.

³Ju mer av ideernas väsentliga innehåll han förmår uppfatta (ju mer hans kunskap) och ju bättre hans tillstånd av självmedvetenhet och ju längre han förmår uppehålla sig i det (ju bättre hans vara), desto bättre blir hans meditation och desto bättre hjälp har han av den för sin medvetenhetsutveckling.

4.3 Om allts enhet

¹Den separativa instinkten hos människan har varit en första skola för urskillningsförmågan. Urskillningsförmågan uppväger en alltför långt gående och ej ändamålsenlig enhetssträvan. Värde har endast ett sådant frivilligt samgående mellan individer och grupper, vilket motiveras av gemensamt intresse och mål. Ett dylikt samgående sker först i slutet av den mänskliga evolutionen, efter ett föregående skede av intensiv självhävdelse och intensivt självförverkligande.

²Enhet är inte bara kärlek, utan också visdom. Båda måste finnas och vara förenade i harmoni och balans. Kärlek utan visdom vållar ofta skada. Visdom utan kärlek blir lätt hårdhet utan medkänsla.

³Ingenting finns i isolering, utan allt påverkar allt annat. Inte nog därmed: allt speglar dessutom allt annat, förnimmer allt annat. Med vilken grad av klarhet detta sker, om med eller utan självmedvetenhet, är en annan sak och visar graden av utvecklad medvetenhet. Och "allt" är väsen på olika utvecklingsstadier.

⁴Dualitet, tvåfald, finns bara i de tre lägsta världarna, 47–49. Från och med värld 46 råder enhet. Enheten kan icke förstås med blotta emotional- eller mentalmedvetenhetens resurser. Enheten måste förstås genom upplevelse av åtminstone essentialmedvetenhet, som är lägsta slag av enhetsmedvetenhet. Denna upplevelse är möjlig, ehuru bara i ett begynnande skede, för kausaljaget, när detta slags jag är i tillfällig kontakt med enhetsmedvetenheten, när monaden centrad i 47:2 är i kontakt med 46:7.

⁵Vi deltar alla i en enda gemensam medvetenhet. Liksom alla vattendroppar förenas i oceanen, så förenas alla monaders individuella medvetenhet i en gemensam. Detta är den kosmiska totalmedvetenheten, och i denna har alla monader en oförlorbar del, alltsedan deras medvetenhet aktualiserades i involutionsprocessen.

⁶Viktiga att förstå om medvetenhetens natur är dess enhet. Medvetenheten är en enda i hela kosmos. Men vi människor är ännu för primitiva för att uppfatta enheten. Det är först när insikten om ansvar – inte bara för oss själva och våra närmaste eller ens vår nation utan för allt liv – vaknar i oss, som vi börjar deltaga i enhetsmedvetandet. I själva verket ingår vi alla –

mineraler, växter, djur och människor – i allt större hierarkier av liv.

⁷Emotionalfantasin på mystikerstadiet tenderar att missuppfatta enheten såsom jämlikhet. I hela kosmos finns ingen jämlikhet, förrän alla monader nått högsta gudomsstadiet.

⁸Enheten har en struktur. Den är icke ett homogent tillstånd av alla ingående monaders jämlikhet, icke någon upplösning av alla gränser, utvecklingsstadier, avstånd i rum, tid och kvalitet.

⁹Enheten uppvisar en hierarki av kollektivväsen: grupper av grupper med specialiserade uppgifter. Alla som ingår däri samarbetar friktionsfritt.

¹⁰Vad som utgör ett kollektivväsen bestäms av en visserligen urskiljbar men icke skiljande gräns mot andra departement och andra arbetsuppgifter (paradoxalt uttryckt: en enhet för sig i enheten). Alla monader i ett kollektivväsen är självidentiteter med egenart, vilkas särskilda förmågor blir gemensamma och kan utnyttjas av andra, ifall arbetet i specialfunktionen så kräver. Kollektivväsen garanterar gemensam, allsidig kapacitet hos alla och frihet från egenarters begränsningar.

¹¹Det är att draga ned enhetstanken att missuppfatta av politiska och ekonomiska intressen drivna ansträngningar att centralisera all mänsklig makt på planeten (europeisk superstat, världsstat) såsom uttryck för strävan till enhet, när dylikt i stället är parodi på denna strävan.

¹²Enheten är en livslag, en av de sju grundläggande livslagarna. Och varje sådan livslag verkar utan att komma i strid med någon av de sex andra. Om en påstådd enhet kränker eller hämmar friheten, bevisas den därmed vara en falsk enhet. Friheten å sin sida får inte kränka eller hämma enheten. Och såväl enheten som friheten måste främja medvetenhetsutvecklingen, vilken bygger på individernas och gruppernas självförverkligande och självaktivering.

¹³Det är en särskild och nödvändig övning, en av många övningar avsedda att fördjupa förståelsen av hylozoiken, att de studerande själva tänker ut, såväl abstrakt och principiellt som belyst med konkreta exempel, hur var och en av de sju grundläggande livslagarna nödvändigtvis sammanhänger med, i sina yttringar betingas, stöds och främjas av de sex andra.

¹⁴Enhetsmedvetandet har beskrivits såsom en förening av kärlek och visdom. Kärlek därför att i den gemensamma och delade medvetenheten, kollektiv- eller gruppmedvetenheten, inte finns jag och du, utan finns endast vi, oskiljaktig enhet, omedelbar förståelse, när det jagiska och själviska hos individerna utplånats och endast deras självidentitet och egenart är kvar. Visdom därför att all den erfarenhet och all den kunskap, som finns hos var och en av de i gruppen ingående individerna, är gemensamma för dem alla och tillgängliga för dem så snart de önskar.

4.4 Om tillvarons tre aspekter

¹Materialismen säger att "allt är materia", subjektivismen inom filosofi och ockultism att "allt är medvetenhet" och den nutida fysiken att "allt är energi". Så länge detta "allt" tages i exklusiv mening – "allt är uteslutande materia", "allt är bara medvetenhet", "allt är energi och inget annat" – så länge är denna kunskapsteoretiska spekulation ensidig och vilseledande.

²Dessa tre betraktelsesätt har var och en tagit fasta på bara en aspekt av tillvaron. De är delvis på en verklighet, som samtidigt är materia, medvetenhet och kraft eller rörelse.

³Dessa är den objektiva aspekten, den subjektiva aspekten och den dynamiska aspekten av verkligheten. Tillsammans ingår de oupplösligt men utan sammanblandning och förvandling i den hylozoiska syntesen. Denna syntes har mänskligheten ej lyckats själv finna utan måste ha fått den till skänks av planethierarkins medlemmar – kunskapsskolornas grundare och lärare.

⁴De tre aspekternas inbördes ordning är: 1) rörelsen (viljan), 2) medvetenheten, 3) materien. Det är i denna ordning deras beteckningar uppträder i den heliga stavelsen AUM (från början AVM), vari A står för rörelsen (viljan), U (V) för medvetenheten och M för materien. (Om skillnaden mellan U och V: Latinska alfabetet under antiken använde bara V; U togs i bruk först på medeltiden och brukades därefter långt in i nyare tiden bara såsom en variant av V.)

⁵Västerlandet har upptäckt materieaspekten, Indien medvetenhetsaspekten. Viljeaspekten återstår att upptäcka.

⁶Ändamålsenligheten i naturen är resultat av samverkan mellan alla tre aspekterna.

⁷Ändamålsenligheten i historien (mänskliga medvetenhetens utvecklingshistoria genom årmiljonerna) är ett verk företrädesvis av medvetenhetsaspekten.

⁸Tillvarons tre aspekter måste vara omedelbart självklara även för enklaste intellekt och måste vara omöjliga att förklara ur något annat.

⁹Fråga: Är det lika stor skillnad mellan medvetenhet och vilja som mellan medvetenhet och materia och mellan materia och vilja? Svar: Uttrycket "lika stor" är inte exakt, ty det rör ej kvantitet. Exakt är att säga att det handlar om skillnader "av samma ordning", "av samma slag".

¹⁰Motsvarande gäller skillnaden mellan de olika världarna i kosmos (1–49). Ingen av dem är mindre verklig eller mer verklig än någon av de andra. Det enda exakta är att säga: "De är alla verkliga." Förklaringen ger bara hylozoiken och såsom följer. De kosmiska världarna består alla av uratomer, antingen direkt och enbart, nämligen värld 1; eller indirekt, av lägre slags atomer, sammansatta av uratomer, nämligen världarna 2–49. Att ett antal uratomer (1-atomer) sätts samman till en atom av atomslag 2 gör icke denna 2-atom mindre verklig än uratomerna själva; att ett antal 2-atomer sätts samman till en atom av atomslag 3 gör icke denna 3-atom mindre verklig än vare sig 2-atomerna eller uratomerna. Och så vidare ända till 48-atomerna, varav ett antal sätts samman att bilda en 49-atom. Inget av dessa 49 atomslag är verkligare eller mindre verkligt än något av de 48 andra. Och när de 49 atomslagen alla är verkliga, så är givetvis de 49 olika slag av materia dessa atomslag bygger verkliga och de 49 olika atomvärldar som består av dessa 49 olika atommaterier alla verkliga. När subjektivistiska spekulatören i Öster- och Västerland säger "allt är illusion", har hylozoiken rakt motsatt ståndpunkt och förkunnar: "allt är verklighet".

¹¹Att emotionalvärlden, värld 48, kallas "illusionernas värld" och mentalvärlden, värld 47, kallas "fiktionsvärlden", beror inte på materieaspekten utan på medvetenhetsaspekten. Emotionalmedvetenheten (känslan, fantasin) kan nämligen inte av sig själv inse att de former som förekommer i emotionalvärlden och är synliga för emotionalmedvetenheten, sedan denna aktiverats till objektivitet, är dess egna skapelser. Motsvarande gäller mentalmedvetenheten (tanken); den kan inte av sig själv inse att dess former i mentalvärlden är dess egna skapelser, fiktioner, vilka förvisso kan vara men för det mesta icke är i överensstämmelse med högre världars verklighet eller äger allmängiltighet. Om exempelvis en människa, som befinner sig på emotionalstadiet, genom publicerade esoteriken får vetskap om planethierarkin, till denna hörande lärare etc. och omfattar dessa fakta med begärets, känslans och fantasins attraktion (längtan efter att bli lärjunge, upptagas i planethierarkin etc.), gör hon sig (omedvetet) emotionala materieformer svarande mot egna begäret, känslan och fantasin. Om hon är klärvoajant, ter sig sedan dessa former för henne alldeles äkta, synes för henne uppföra sig alldeles så som hon förväntar sig, är lika intelligenta som hon själv (eftersom de är projektioner av hennes egen fantasi), smickrar och intalar henne att hon är mycket långt kommen, låter henne genomgå allsköns "invigningar" etc. Det finns ingen gräns för vad den skapande fantasin kan åstadkomma i 48:4 och 48:3, allra minst när denna fantasi är förenad med ett livligt intellekt i de två lägsta mentala molekylarslagen (47:7 och 47:6). De fantasiformer, människan skapat av emotional och mental materia, är alltså i och för sig själva verkliga, men de är inte vad hon tror dem vara, är inte gestalter av de lärare från planethierarkin hon fått vetskap om; och i själva verket tar de verkliga lärarna bestämt avstånd från och varnar för dylika fantasiskapelser.

¹²Verkligheten och allt i verkligheten har de tre aspekterna materia, medvetenhet och rörelse (kraft, vilja). Detsamma sagt men annorlunda uttryckt: Allt är en treenighet av materia, medvetenhet och rörelse. Detta betyder att enheten alltid kommer först, är det grundläggande, och att ingen av de tre aspekterna kan existera för sig själv, utan att vara förenad med de båda andra. En aspekt är alltid en abstraktion från en i sig själv enhetlig verklighet. Materien kan inte förklaras med eller ur medvetenheten, tvärtom vad subjektivisterna tror. Medvetenheten kan icke heller förklaras med eller ur materien. Detsamma gäller rörelsen; den kan inte förklaras med

vare sig materien eller medvetenheten. Och det som icke kan förklaras med något annat, är självt ursprungligt och sin egen grund. Materien, medvetenheten och rörelsen är alla absoluta.

¹³Materien, medvetenheten och rörelsen finns i alla kosmiska världar men yttrar sig olika i var och en, så olika att somliga skolor ansett det nödvändigt att använda olika beteckningar för medvetenheten i olika världar, materien och rörelsen eller viljan i olika världar. I synnerhet har skillnaden mellan medvetenhet i de fyra lägsta naturrikerna och medvetenhet i de högre naturrikerna ansetts vara så stor att den berättigat till bruket av två olika samlande beteckningar: ”medvetenhet” och ”identifikation”.

¹⁴Begreppstänkandet håller isär de tre aspekterna: materia är inte medvetenhet eller rörelse, medvetenhet är inte materia eller rörelse, rörelse är inte materia eller medvetenhet. Det klara och verklighetsbestämda begreppstänkandet sammanblandar icke materiens, medvetenhetens och rörelsens verklighetsbegrepp eller förvandlar dem icke i varandra, samtidigt som detta tänkande begrundar faktum att varje verklighetsföreteelse – varje monad, varje grupp av monader, varje natur- eller gudomsrike, varje värld, varje klot, varje form etc. – alltid är en ouplöslig förening av alla tre aspekterna. Dessutom reflekterar detta tänkande på att de tre aspekterna gör sig sinsemellan olika starkt gällande i olika slags manifestationer, så att materieaspekten dominerar i förstatriadens världar (47:4–49:7) medvetenhetsaspekten i andratriadens världar (45:4–47:3) och rörelse-, kraft- eller viljeaspekten i tredjetriadens världar (43–45:3). Slutligen får detta tänkande beakta att skalans princip genomtränger hela kosmosmanifestationen, så att 49-materia inte är 48-materia, 48-materia inte 47-materia; 49-medvetenhet inte är 48-medvetenhet, 48-medvetenhet inte är 47-medvetenhet; 49-kraft (eller -vilja) inte är 48-kraft (eller -vilja), 48-kraft (eller -vilja) inte är 47-kraft (eller -vilja) etc. upp genom världarna och rikerna, så att det ifråga om medvetenhet, verklighetsuppfattning och livsförståelse är minst lika stor skillnad mellan 47 och 45 som mellan en växt och en människa.

¹⁵Fråga: Vad har vi för nytta av kunskapen om medvetenhetsutvecklingen, av alla enskilda, detaljerade fakta om denna? Skulle det inte räcka med blotta upplysningen om att medvetenhetsutvecklingen är ett faktum, att vi genom inkarnationernas långa rad får ständigt nya tillfällen till att utveckla medvetenheten, om vi så önskar, och därmed kan gå framåt?

¹⁶Svar: För de flesta så kallade sökare räcker det nog med några få dylika, allmänna fakta. Men liksom det gäller beträffande alla övningar i att självaktivera medvetenheten, alla övningar i ljustekniken, att ”det råder en kvalitativ skillnad mellan att göra övningar med kunskap om och förståelse av den teori övningarna vilar på och utan denna kunskap och förståelse” (LG 2.15.8), så gäller detsamma i den större skala som utgöres av hela medvetenhetsutvecklingen från människoriket uppåt till högre riken. Ty liksom i den mindre skalan med övningarna i ljusteknik, så blir vår medvetenhetsutveckling, vårt uppstigande ur människoriket till femte naturriket och därifrån till sjätte naturriket så mycket effektivare, om vi har en ordentlig och därför ganska detaljerad kunskap om själva processen. Den princip, som här äger tillämpning, skiljer sig inte på något avgörande sätt från den som gäller för all sådan mänsklig aktivitet, som åsyftar ett bestämt, önskat resultat, antingen det handlar om att bygga en bro, anlägga ett jordbruk, utreda ett brott, rehabilitera en konvalescent eller tolka en gammal text: ju bättre insatt man är i sakförhållandena, ju bättre faktakunskap man äger, desto bättre kan aktivitetens resultat bli. Kunskap är ensam ingen garanti för effektivitet och slutlig framgång. Men okunnighet är en garanti för ineffektivitet och misslyckande.

4.5 Om nerdimensionering

¹Nerdimensioneringen är det sätt, på vilket de 42 lägre kosmiska världarna (8–49) har formats i och av de sju högsta (1–7). Den är därför grunden till den princip esoterikern överallt tillämpar att betrakta tingen uppifrån ner.

²De kosmiska världarna numreras uppifrån, eftersom de har formats uppifrån, alla lägre världar av och i de sju högsta världarna (1–7).

³Att vår kosmos är en fulländad organisation betyder ej att allt i kosmos är fulländat in i minsta detalj ända ner i fysiska världen. Men det betyder att de högre världarna är det; och att ju högre värld, desto högre dess grad av fulländning, eftersom de direktiv, som utgår från de kosmiskt allvetande och allsmåttiga 1-jagen i värld 1, är minst nerdimensionerade i de högsta världarna. Varje lägre värld medför en ytterligare begränsning för medvetenheten och viljan.

⁴Allt skeende, alla naturprocesser, materiens formande, förändring och upplösning, har i sista hand sitt ursprung i de sju högsta kosmiska världarna. De utgör alltså grunden för tillvarons rörelseaspekt.

⁵Dessa ursprungsenergierna förmedlas till solsystemen genom de fem mellanliggande kosmiska expansionsrikerna (de fem sjuserierna från värld 8 till 42), varvid närmast högre omformar och nerdimensionerar materieenergierna för vidare befordran till närmast lägre.

⁶De tre aspekternas relativa betydelse för varandra undergår en ständig förskjutning i manifestationsprocessen. I de lägre naturrikerna förefaller materieaspekten att vara den enda. För varje högre rike får medvetenhetsaspekten allt större betydelse, så stor att materieaspekten (som ju förblir oförlorbara underlaget) synes medvetenheten fullständigt betydelslös. Men eftersom med varje högre slag av atommedvetenhet dynamis' blinda allmakt allt tydligare manifesterar sig, blir till slut rörelseaspekten (även kallad viljeaspekten) den allt dominerande.

⁷Det diagram, som inleder underavdelningen *Verklighetens materieaspekt* i DVS (3:e uppl.) och avdelningen *Verklighetsproblemen, del två* i KOV (3:e uppl.), måste alla pytagoreer förstå och behärska. Detta diagram ger nyckeln till sammanhanget mellan tretalet och sjutalet. Tretalet avser verklighetens tre aspekter. Sjutalet ligger till grund för all vidare indelning av kosmos: de $7 \times 7 = 49$ atomvärldarna, solsystemet med dess tre större och sju mindre planetsystem, de sju departementen (strålarna), de sju parallella evolutionsvägarna, vår i sju departement indelade planethierarki – alla uppvisar de denna grundläggande sjuindelning, eftersom de är nerdimensioneringar av de sju högsta kosmiska världarna (1–7) med deras kollektivväsen.

⁸Det fysiska atomslaget och de sex fysiska molekylarslagen är nerdimensioneringar av de sju solsystemvärldarna, de sju lägsta världarna i kosmos (43–49). Det betyder att 49:1 svarar mot 43, 49:2 mot 44, 49:3 mot 45 osv. ända till 49:7 mot 49. I synnerhet genom studiet av de fyra etrarna (49:1-4) kan människan få mycken kunskap om de fyra högre solsystemvärldarna (43–46).

⁹Analogin är förnämsta esoteriska slutledningssättet. Därpå beror talet om makrokosmos och mikrokosmos. Därpå beror också talet om att "människan är skapad till guds avbild". Detta betyder inte skapad till att likna någon antropomorf gudsgestalt utan betyder skapad till att likna gudomen i tänkande, att monaden slutligen, efter fullbordad medvetenhetsexpansion, skall kunna genom eget tänkande förstå världen, livet och sig själv. Människan är gjord för att till sist kunna förstå och förverkliga. Annars vore hennes existens meningslös.

¹⁰Att det lägre är en möjligast trogen efterbildning av det högre möjliggör för högre slags energier att tränga ner i det lägre med minsta möjliga motstånd och förvanskning och även för lägre slags väsen (människorna inräknade) att nå högre stadier och riket med mindre ansträngning än som annars hade varit fallet.

¹¹Att det lägre är efterbildning av det högre innebär även att det högres analogier i det lägre möjliggör för lägre slags väsen att alls förstå något av högre slags verklighet, så att de med denna förståelse kan börja uppstigandet mot det högre. Exempelvis innehåller de fyra solsystemiska etrarna (49:1-4) talrika analogier med de kosmiska etrarna (43–46), de fyra högre världarna i solsystemet. Givetvis var det avsikten hos det kosmiska kollektivväsen, som en gång formade vårt solsystem, att med en dylik ordning underlätta för monaderna i de fyra lägre naturrikerna att uppstiga till högre riket.

¹²Sjutalet består dels av tre högre och fyra lägre, dels av fyra högre och tre lägre. Fyrans ställning i mitten innebär att den är antingen den högsta i de fyra lägre eller den lägsta i de fyra högre. Detta betyder att fyran påverkas av "gott" uppifrån eller av "ont" nerifrån. "Gott"

och ”ont” måste givetvis fattas olika i olika skalor och närmare bestämmas efter den skala som avses i varje särskilt fall. Exempel på mindre skala: de tre lägre molekylarslagen i en värld eller i ett hölje kontra de tre högre och atomslaget. Exempel på större skala: de tre lägre solsystemvärldarna kontra de fyra högre. Gott och ont, lycka och lidande betyder mindre begränsad och mer begränsad möjlighet till livsupplevelse.

¹³De tre högre motsvarar de tillstånd, världar etc., där viljeaspekten, dynamis, är särskilt stark, där planen förverkligas bäst och med minst avvikelse från högre rikens avsikt.

¹⁴Eterhöljet är en nerdimensionerad motsvarighet till de fyra högre solsystemvärldarna 43–46. I synnerhet svarar eterhöljets fyra högre centra mot dessa fyra högre världar: hjässcentret mot 43, panncentret mot 44, strupcentret mot 45 och hjärtcentret mot 46.

4.6 Om Lagen

¹Vad lag egentligen är, är en fråga som sysselsätter även planethierarkin. Endast högsta slags kosmiska gudomlighet torde kunna fatta det.

²Av de sju livslagarna representerar tre – utvecklingslagen, ödeslagen och skördelagen – ledningen i människans liv, lagenligt verkande energier som möjliggör medvetenhetsutvecklingen eller åtminstone, i lägre riken, hindrar fullständig urartning i kaos. Dessa tre verkar i lägre riken, människorikets två lägre stadier inräknade, genom tvång och nödvändighet. De fyra andra kan människor på de tre högre utvecklingsstadierna – kultur-, humanitets- och idealitetsstadierna (i esoteriska symbolismen kallade okunnighetens, lärandets och visdomens salar) – gradvis lära sig förstå och tillämpa. I femte naturriket får de förutvarande människomonaderna givetvis lära sig förstå och tillämpa de sju livslagarna på nytt sätt, innefattande djupare kännedom om fler konstanta och tillfälliga relationer. Därtill kommer förståelsen och tillämpningen av andra lagar, vilka människor inte kan förstå; det finns nämligen sådant.

³Livslagarnas existens och verkan visar oss ändamålsenligheten i tillvaron, att dessa livslagar är absolut giltiga, visar oss att ”det är en mening med det som sker”, även om detta yttrande inte får tillämpas i alltför liten skala.

⁴Att ”det finns lagar i allt och allt är uttryck för lag” betyder att lagarna har absolut giltighet, aldrig upphör att verka och aldrig uppvisar något undantag.

⁵Lagarna är oföränderligt giltiga, yttrar sig under lika betingelser alltid på lika sätt, vilket möjliggör för oss att förutse och planera. Livslagarna är därmed grunden för vårt liv.

⁶Människans alla problem bottnar ytterst i hennes livsokunnighet, och livsokunnighet är framför allt okunnigheten om livslagarna.

⁷Det värsta av alla laglöshetens begrepp är teologernas lära om synd såsom ett brott mot ett kosmiskt väsen, uppfattat såsom en personlighet, som känner sig kränkt och därför godtyckligt straffar och förlåter.

⁸Lagförståelsen är den förnämsta förståelsen och livsförståelse är framför allt lagförståelse. Kunskapen om lagarna är den förnämsta kunskapen; detta gäller såväl exoteriska vetenskapen, naturvetenskapen med naturlagarna, som esoteriska vetenskapen med livslagarna. Lagfostran är det viktigaste i all uppfostran, såväl uppfostran av barn som omfostran av dem som allvarligt brutit mot normer som härflyter ur både mänsklig lag och livslagarna.

⁹Vår rättsuppfattning är objektivt giltig i samma mån som den vilar på förståelse av naturlagar och livslagar.

¹⁰Människan kan inte leva utan lag. Beviset för detta esoteriska axioms giltighet är att alla samhällssystem och maktstrukturer, som bygger på laglöshet eller förakt för livslagarna, förr eller senare måste gå under, att människorna alltid kommer att vara splittrade i sina samhällen, stater och nationer – såväl inom som mellan dessa – så länge som mänsklig lag icke sammanfaller med livets Lag.

¹¹Det somliga kallar ”andlighet” kallar esoterikerna exaktare ”vilja till laglydnad”.

¹²Kulturens väsen är vilja till enhet. Kultur är medveten eller omedveten tillämpning av

livslagarna. Ju mer medvetet, ju mer insiktsfullt livslagarna allmänt tillämpas, desto högre står kulturen. Ju högre kulturen står, desto mer förfinas de metoder, med vilka man förebygger orsaker till och verkningar av skador på individerna, såväl fysiska som psykiska skador.

¹³När insikten ökar, ökar också ansvaret. Ju vaknare människan är, desto mer inser hon sitt ansvar, inser att hon inte kan kasta över ansvaret på andra. Insikten om ansvar är första kontakten med kausalmedvetenheten.

¹⁴Var och en av de sju för människan viktigaste livslagarna – frihetslagen, enhetslagen, utvecklingslagen, självförverkligandets lag, ödeslagen, skördelagen och aktiveringslagen – har ett särskilt samband med vart och ett av de sju departementen ("strålarna"): frihetslagen med viljans departement, enhetslagen med kärlek–visdomsdepartementet, utvecklingslagen med aktiva intelligensens departement etc. Man må märka att augoeiderna, som ju har ett särskilt samband med kausal–mentalvärlden, den femte solsystemvärlden, är de som verkställer ödeslagen, den femte lagen, i människornas liv och även kallas "femte skapande hierarkin".

¹⁵De sju livslagarna sammanhänger därför med sju departements- eller "strål"-betingade livsideal, som människorna kan sträva att förverkliga och därmed höja sig mot femte naturriket: frihet, enhet (kärlek, gemenskap, universellt broderskap), medvetenhetsutveckling, självförverkligande, egenartens utbildning, ansvarstagande, självverksamhet.

4.7 Lag och ansvar

¹Viljan är fri först, när den är i överensstämmelse med Lagen, när människan lärt sig rätt tillämpa Lagen. Innan dess kommer viljefriheten i konflikt med Lagen och motverkar livets mening och mål. Detta mål godtar förnuftet, när det insett dess ändamålsenlighet och ofrånkomlighet. Livets lag är harmoni, och de individuella viljornas harmoni är en nödvändig förutsättning för livets bestånd och utveckling. I uttrycket "viljan till enhet" ligger även "viljans frihet", ty frihet blir möjlig först när viljorna harmonierar, när viljorna insett Lagens ofrånkomlighet och nödvändigheten av att tillämpa den på enda rätta sättet. Kränkning av Lagen medför ofrihet, och därför är rätt lagtillämpning den enda möjligheten till bestående frihet. Frihet och lag är alltså ett och samma.

²Fundamentalt ligger frågan ännu djupare. Alla individer har omistlig del i kosmiska totalmedvetenheten. Men däri ligger något mer. Ty medvetenhet är oskiljaktig från rörelse, aktivitet, energi, vilja. Kosmiska totalmedvetenheten är oupplösligt förenad med kosmiska viljan, kosmiska allmakten. Och denna vilja, denna allmakt kan icke vara söndrad mot sig själv. Däri ligger dess enhet. Den måste också vara i överensstämmelse med Lagen (inbegreppet av alla naturlagar och livslagar). Däri ligger dess lagenlighet. Individerna är fri, sålänge han icke kränker Lagen. Däri ligger hans frihet. I viljornas harmoni ligger lagens fullbordan.

³I utvecklingen ligger krafter, som ändamålsenligt verkar mot livets mål, ändamålsenliga kosmiska krafter, som i vissa avseenden påverkar livsinstinkten i allt högre grad, exempelvis såsom vilja till liv, vilja till utveckling, vilja till enhet. Det betyder föga, om vi fattar dessa krafter såsom kosmiska ideer eller högre rikens kollektivvilja.

⁴Evolution är en livets lag, ingen naturlag utan en medvetenhetslag, formulerad av högsta (sjunde) gudomsriket och efter den av de övriga sex, men fungerar med samma oundviklighet som en naturlag. Även mänskligheten har möjlighet att medverka, såtillvida som den kan påskynda tempot. Och detta gör mänskligheten genom att lära känna Lagen och tillämpa den rätt. Det är en sak individen måste lära sig, innan han kan räkna på att uppnå femte naturriket, det första rike som metodiskt, systematiskt, ändamålsenligt lever uteslutande för evolutionen.

4.8 Om medvetenhetsutvecklingen såsom livets mening

¹Evolutionsprocessen är avsedd att medföra den passiva medvetenhetens aktivering till självaktivitet inom fysiska, emotionala och mentala materien.

²Medvetenhetsutvecklingen är en kontinuerlig process av frigörelse från lägre medvetenhet

och samtidig identifikation med högre.

³Medvetenhetsevolutionen innebär förvärv av egenskaper och förmågor.

⁴Mänskliga individens utvecklingsnivå är en funktion av graden av självaktiverad, det vill säga av monaden aktiverad emotional och mental, senare även kausal medvetenhet.

⁵Evolutionen ter sig nerifrån som en serie offer och uppifrån som en serie vinster. Offer, avstående, frigörelse, elimination är samma sak och förutsättning för fortsatt medvetenhetsförvärv.

⁶Alla uratomer eller monader har från början potentiell medvetenhet, det vill säga möjlighet till medvetenhet. Denna potential blir i kosmiska manifestationsprocessen aktualiserad till först passiv medvetenhet, sedermera efterhand aktiverad, aktiv, självaktiv medvetenhet och slutligen självbestämd självmedvetenhet.

⁷Sedan den potentiella monadmedvetenheten aktualiserats till passiv medvetenhet, kan ingenting av vad monaden upplever gå förlorat. Monadmedvetenheten är lik en spegel, som speglar allt men dessutom bevarar allt den någonsin speglat. Att detta inte utan vidare kan återkallas i dagsmedvetenheten, är en helt annan sak. Det viktiga i detta hänseende är förståelsen för att begreppet "förfluten tid" icke finns i uratomens–monadens medvetenhet och att därför allt som varit finns i kosmiska totalmedvetenheten. För denna ingår det förflutna i nuet.

⁸Medvetenheten är en och odelbar. Det betyder att det icke finns några fastställbara gränser. Men individens uppfattning av medvetenheten yttrar sig olika i olika materielag, och detta möjliggör en indelning. I varje högre materielag ökas jagets möjlighet till medvetenhets-expansion.

⁹Medvetenhet av högre slag förvärvas inte nerifrån utan uppifrån. Individen gör sig beredd att mottaga dessa högre energier, vilket han gör genom att rätt bruka de energier han redan har och att ägna sig åt ett tjänande, som möjliggör rätt inställning och skapar behov för allt ändamålsenligare tjänande. Processen är i stort sett från början mera instinktiv än klart medveten.

¹⁰Jagets egentliga uppgift i människariket är att förvärva jagmedvetenhet, självmedvetenhet. Detta blir möjligt först för kausaljaget, jaget såsom självmedvetet i kausalhöljet. Till dess är jaget medvetet i något av sina inkarnationshöljen och därmed offer för hithörande höljesmedvetenheters felsyn på verkligheten och livet. Exakt uppfattning av verkligheten blir möjlig först, när jaget kan uppleva kausalvärldens ideer, de "platonska ideerna".

¹¹I och med att jaget förvärvat essential medvetenhet, upphör jaget att utgå ifrån sig självt och blir kollektivmedvetet. För att kunna vara sakligt kollektivmedvetet måste jaget ha förvärvat jagmedvetenhet. Annars skulle det ej kunna rätt bedöma kollektivmedvetenhetens innehåll och företeelser. Just därför att jaget har jagmedvetenhet, kan det bli ett kollektivjag.

¹²Ju mer vi identifierar oss med materieaspekten, har vår uppmärksamhet riktad på materieformerna och anser dessa vara av väsentlig betydelse, desto mindre är vår möjlighet att förstå livets mening. Vår uppgift är att utveckla medvetenheten, förvärva allt högre slag av medvetenhet, och detta kan vi göra endast om vi identifierar oss med medvetenhetsaspekten. "Vi är vår medvetenhet, icke vår kropp", borde vara vår devis. Monaden är en uratom, en försvinnande del av materien. Men monadmedvetenheten har till uppgift att identifiera sig med kosmiska totalmedvetenheten.

¹³Ju längre medvetenhetsutvecklingen fortskrider, desto snabbare ökas tempot i utvecklingen. Man kan tala om "utvecklingens utveckling". Vad som på hela mänsklighetens barbarstadium kunde kräva tiotusentals inkarnationer kan en individ på detta stadium numera förvärva på ett par hundra; detta givetvis förutsatt att individen spontant vill enhet, tillämpar livslagarna efter bästa förstånd och inte misslyckas med en enda inkarnation.

¹⁴Förvärvet av ett högre medvetenhetsslag är en relativt långsam process från första instinktiva trevandet till full subjektiv och objektiv självmedvetenhet i detta materielag.

¹⁵Eftersom hela kosmos är en gigantisk evolutionsprocess i medvetenhets-hänseende, följer därav att individen, när han väl börjat kunna reflektera alls, förblir den outtröttliga sökaren och förverkligaren för att uppnå allt högre nivåer, uppgå i allt högre riken. Den tendensen är

en grundinstinkt hos alla monader, en oavbruten, omedveten strävan mot förståelse, en allt större förmåga att tillgodogöra sig medvetenhetsenergin i de atomer som oavbrutet strömmar ner genom individens höljen, energier, som verkar utveckling, hur till synes oändligt långsamt detta än sker. Men esoterikern rör sig med andra tidsbegrepp (tusentals, miljoner, miljarder år) och en oavbruten involvering och evolvering genom otal livsformer, tills medvetenheten vaknar och söker sin väg.

¹⁶Planethierarkins världar och materier blir också undan för undan alltmer ”dynamiserade”, och detsamma gäller alla högre rikens. Hela kosmos blir en alltmer effektiv utvecklingsprocess, materiemedvetenheten allt lättare aktiverad även i lägre riken, utvecklingen mot slutet en allt snabbare process.

¹⁷Varje egenart utvecklar sig själv ovetande en förmåga, som en gång skall komma enheten till godo. Varje individ är något unikt, och det är berikande att tänka sig den insats envar skall göra på sitt sätt till allas gagn. Man står inför varje varelse som inför ett under i en kosmos av outtömliga möjligheter och där det slutligen icke finns något misslyckande.

¹⁸De kausala energier, som från kausalhöljet strömmar ner i människans inkarnationshöljen, tar sig helt olika uttryck beroende på vilka centra i dessa höljen som vitaliseras. Dessa kausala energier kommer från andratriadens tre enheter (45:4, 46:1, 47:1). När människan förvärvat förmåga att på rätt sätt tillgodogöra sig dem, aktiverar de medvetenheten i allt högre molekylarslag, till att börja med subjektiva och därefter objektiva medvetenheten, tills individen blivit kausaljag. Detta är grunden till självförverkligandet.

4.9 Om de tolv essentiala egenskaperna

¹Det är viktigt inse att alla tolv inte bara är egenskaper utan också förmågor. De är uppfattningsorgan. Så även givetvis de tre tilliterna: livstillit, självstillit och lagtillit. Tilliten är ett synorgan. Detta ger en syn som först är svag och oskarp men sedan blir starkare och skarpare, allteftersom tilliten växer. Man måste först ha tillit, sedan kan man se – så lyder lagen. Det går inte tvärtom: begära att först få se för att sedan kunna ha tillit. Tilliten är sinnenas ursprung och herre. Hur kan det vara annorlunda? Det kan icke vara annorlunda. Medvetenheten skapar organet och utvecklar det därefter stegvis. Icke sker det tvärtom: att organet ”bara uppstår” genom en rad slumphändelser och sedan händelsevis utvecklar medvetenhet.

²De tolv essentiala egenskaperna förvärvas av kausaljaget, som lever i ”platoniska idévärlden” och icke längre i mänsklighetens emotionala illusionsvärld eller mentala fiktionsvärld utan upplever verkligheten sådan denna är i de mänskliga världarna, alltså den verkliga ”realisten”. Kausaljaget befinner sig på ett mellanstadium mellan fjärde och femte naturriket med full förståelse för allt mänskligt och strävar att ingå i kollektivmedvetenheten för att kunna uppleva andras medvetenhet såsom egen medvetenhet och därigenom ”bli ett” med allt. Det är många svårförvärvade egenskaper, som ännu saknas men måste förvärvas för att andra icke skall skadas med denna nya förmåga: osårbarhet, oberördhet av alla slag av yttre eller inre påverkningar, själva enheten med allt oberoende av egenart, opersonlig lagenlighet fri från alla personliga värderingar, är anvisningar, som antyder förmågor, som språket ännu saknar riktiga beteckningar för. Människan skall bli Lagen. Det är en process, som dödar allt det ”mänskliga” men som gör människan till den offervilja, som aldrig vet av något eget jag, endast osvikligt verkande kraft i enlighet med alltings enhet. Själva begreppet jag i mänsklig mening har upphört att ha någon mening. Individen är frihetslag, enhetslag, utvecklingslag, självlag, ödeslag i en syntes. Men alla dylika beteckningar får en annan betydelse såsom förvärvade egenskaper. Essentialjaget måste veta vilka de krafter är och hur de verkar i alla avseenden, som genomströmmar dess höljen, och kunna lagenligt begagna dem, ty annars verkar de destruktivt. Han ingår i ett kollektiv av individer, som också är Lagen men, på ett för utomstående ofattbart sätt dock alltid och genom alla departementens olika kombinationssätt, en samling egenarter.

4.10 Om hierarki

¹De lägre världarna med sina livsformer har ytterst formats av och i de högre världarna, närmare bestämt formats av de intelligenta väsen som är verksamma i dessa högre världar.

²I ju högre värld en intelligens existerar och är verksam, desto högre grad av ändamålsenlighet kan väsendet förläna de former det skapar. Denna formernas allt högre grad av ändamålsenlighet är en direkt funktion icke endast av den allt högre intelligensen hos skapande väsen av allt högre kategorier i de allt högre världarna utan även av de allt högre slag av medvetenhet som kan utvecklas i de allt högre världarnas allt högre slag av materia.

³Ju högre slag av materia en livsform består av, desto komplexare kan den göras utan att därigenom bli mindre stabil eller mindre beständig, desto mångsidigare kan den därför bli såsom ett redskap för den inneboende intelligensen.

⁴För att bli beständig och ändamålsenlig måste en livsform i en lägre värld ha föregåtts av en mönsterbildande form, en idé, i närmast högre värld, denna i sin tur av en idé i den närmast högre världen och så vidare och att i ju högre värld den yttersta mönsterbildande formen bildats, desto högre grad av fullkomlighet kan livsformen i den lägsta världen nå.

⁵Icke endast för sin tillblivelse utan även för sitt fortsatta liv behöver varje livsform, som finns i en lägre värld, en ständig tillförsel av ändamålsenliga, formande, livsuppehållande energier från högre världar. I själva verket utgör de olika världarna, de väsen som bebor dessa och de former väsendena skapar en enda, gigantisk hierarki, varvid med hierarki menas ett system för livsformers naturliga över- och underordning, ett system som vidmakthålls genom att intelligent och ändamålsenligt styrande energier går från det högre till det lägre.

⁶Denna grundläggande hierarkiska princip kan urskiljas i varje värld, framför allt i en genomgående sjuindelning. Sålunda har den fysiska världens materia sju aggregationsformer, nedifrån räknade: fast, flytande och gasformig materia, varefter följer fyra slag av allt finare etermateria. Den hierarkiska principen yttrar sig i den fysiska världen så, att inga grovfysiska livsformer – organismer – kan leva utan att omhöljas av eteriska livsformer, icke ens uppstå utan att föregås av och formas genom dylika eterhöljen.

⁷Varje värld, varje planet, solsystem etc. har sin egen kollektivmedvetenhet och utgör ett enhetligt kollektivväsen med en monad som högsta dominant. Dominant måste finnas (en eon före de närmast följande i medvetenhetsutveckling, medvetenhetsexpansion), eftersom slutliga avgöranden måste vara entydiga utan möjlighet till avvikelser.

4.11 Om Augoeides

¹Kunskapen om Augoeides sammanfattar alla de åtta kosmiska ideerna. Begrundandet av detta faktum är en särdeles lämplig meditationsövning.

²Enhet: Augoeides lever i enhetsmedvetenheten, essentialmedvetenheten, representerar för människans vidkommande kärlek–visdom. Alla augoeider bildar gruppväsen, och det är på grund av dessa gruppväsen som människorna tillhör kausalgrupper – grupper av monader som kausaliserat tillsammans och förutses essentialisera tillsammans i framtiden. Alla människors augoeider bildar en enhet, ett gemensamhetsväsen. Hela mänsklighetens broderskap är ett potentiellt faktum, därför att alla människors augoeider redan är ett aktuellt broderskap.

³Nerdimensionering: Augoeiderna är kollektivt en nerdimensionering av ”solhärskarens hjärta”, det vill säga: de är utsända från solsystemregeringens 2dra departement, kärlek–visdomsdepartementet.

⁴Augoeides är fullkomliga lagenligheten, representerar Lagen i människans liv, i synnerhet ödeslagen, som är gynnsamma erbjudandenas lag. Gynnsamheten avser här givetvis allt som kan främja människans medvetenhetsutveckling, hennes förvandling från egoistiskt särjag till altruistiskt samjag. Skördelagen förvaltas av andra instanser.

⁵Den för människan viktigaste förståelsen om Augoeides är att han ingenting gör för mänskliga individen såsom särjag, såsom personlighet, icke på något sätt gynnar människan i

hennes ”vanliga mänskliga liv”, ingenting gör för hennes hälsa, framgång i fysiska världen, anseende hos människorna, makt över dem, ekonomisk fördel över dem och annat dylikt. Varför är detta den viktigaste förståelsen? Därför att den mänskliga självisheten och själv-upptagenheten är gränslösa, så att kännedomen om Augoeides ofelbart missbrukas till bildandet av egoistiska illusioner om honom också hos sådana som borde veta bättre. Minsta eftertanke borde säga dem att Augoeides icke kan ena dagen vara fullkomliga lagenligheten och andra dagen hjälpa människan emot lagen, icke kan ena dagen kräva laglydnad av människan och nästa dag belöna henne för lagolydnad, icke heller kan gynna en människa till en annans förfång. Detta kan icke nog ofta och icke nog energiskt påtalas.

⁶Augoeides’ pytagoreiska symbol är oktaedern. Åttan är de sju strålarna, de sju typenergierna, plus den härskande monaden, som styr dessa sju energier. Augoeides är suverän i världarna 46–49 inom sjuklotet, styr dessa världars energier, styres icke av dem såsom människorna, i synnerhet på lägre stadier. Dodekaedern är den pytagoreiska symbolen för Augoeides’ manifestation i kausalvärlden, kausalhöljet, enkannerligen kausalcentret med dess tolv blad.

⁷Augoeides offerar sig för människan, till gagn för hennes medvetenhetsutveckling, i analogi med hur de sju högsta kosmiska världarnas kollektivjag (1–7) offerar sig för hela den lägre manifestationen.

OM HYLOZOIK

4.12 Vad är hylozoik?

¹Esoteriken är världs- och livsåskådning baserad uteslutande på fakta från femte naturriket, planethierarkin.

²Esoteriken är kunskapen om verkligheten förmedlad av planethierarkin.

³Läran om verklighetens tre aspekter är planethierarkins grundsyn på tillvaron. Denna lära är också, tillsammans med läran om att monaderna–jagen är uratomer och läran om att allt är lagbundet, grundläggande för hylozoiken.

⁴Den esoteriska kunskapen består av fakta, som endast de kan konstatera som övergått från människoriket till femte naturriket, kunskapens rike.

⁵Efter år 1875 har dessa fakta i allt större utsträckning fått publiceras och därmed kunnat bli tillgängliga för alla. Flera författare har sökt göra system av dessa fakta. Dessa försök har inte slagit väl ut, då författarna haft alltför få fakta att tillgå. Vissa sekter, såsom teosofin, antroposofin och de många rosenkreuzarsekterna, har godtagit dessa ofullständiga och därmed oklara system, som inte kan tillfredsställa sökare på mentalstadiet.

⁶Utformarna av dessa ofullständiga system har saknat kunskap om hylozoiken, det enda system som klargör att hela tillvaron har tre grundläggande aspekter, som är oupplösligt och oskiljaktigt förenade: materien, rörelsen (kraften, viljan) och medvetenheten. Utan kunskapen om dessa tre aspekter och deras enhet (treenigheten) blir det ingen riktig kunskap om verkligheten.

⁷Ockult är allt sådant som rör det överfysiska men icke är hylozoiskt, allt sådant som inte utgått från grundläggande fakta såsom tillvarons tre aspekter, jaget såsom i materiellt hänseende en monad eller uratom och medvetenhetsutvecklingen såsom jagets–monadens självaktivering av medvetenheten; esoteriskt är endast fakta från planethierarkin.

⁸Varför är viss kunskap esoterisk? Vi har fått höra de tre vanliga förklaringarna: kunskapen måste skyddas för missbruk, skyddas för omognas förvrängning, och dess bärare måste skyddas för förföljelse. Men det finns en fjärde förklaring: esoteriken förblir väsentligen esoterisk, även om den publiceras, emedan i denna tidsålder människornas överväldigande flertal inte kan förstå den och inte heller frågar efter den.

4.13 Hylozoikens karaktär av mentalsystem

¹Hylozoiken är världsåskådningen utformad av Pytagoras.

²Den utformning Pytagoras gav esoteriken blev en helt annan än föregående framställningar. Det blev ingen symbolik utan en utformning av de exakta verklighetsbegreppen, nödvändiga för mänskligheten såsom fundament för exakt verklighetsforskning. Med hylozoiken eller andliga materialismen upphävde Pytagoras motsättningen mellan ande och materia och klargjorde att ande är detsamma som materiens medvetenhet. Det var ett totalt nytt framställningssätt, som han icke kopierat från någon. Det var första gången kunskapen framställdes på detta sätt. Därmed var grund lagd för forskningen, för vetenskaplig behandling av esoteriken. Pytagoras är den förste vetenskapsmannen i västerländsk mening, grundaren av exakta vetenskapen.

³Pytagoras' hylozoik är i själva verket ett matematiskt system, icke ett tankesystem i vanlig bemärkelse utan en matematisk beskrivning av verkligheten.

⁴Den pytagoreiska hylozoiken är ett orienteringssystem, som ger tillräcklig kunskap om verkligheten och livet för att befria mänskligheten från dess desorienterande idiologier, dess illusioner och fiktioner.

⁵Hylozoiken är ett mentalsystem. Det betyder att den söker återge verkligheten i mentala begrepp, så att mentalisten kan få en vision av tillvarons beskaffenhet, mening och mål.

⁶Hylozoiken är den grund, på vilken all den överbyggnad kan uppföras som möjliggör mentalt begripande och instinktiv – ”intuitiv” – förståelse av tillvaron. Den är västerländska tänkandets grund med exakt uppfattning av verkligheten.

⁷Hylozoiken befriar oss från österländska symboliken, som hade till uppgift att uppöva ”intuitionen” (av två huvudslag: 46:5-7 och 47:1-3). Hylozoikern förvärvar kausalintuitionen via perspektiv- och systemtänkande och essentialintuitionen genom kollektivmedvetenhet via telepatin.

⁸Då det finns endast en verklighet, kan det finnas endast en kunskap, en enda världsåskådning, som är gemensam för alla. Däremot är många livsåskådningar möjliga, beroende på skilda behov och inriktningar, egenarter och nivåer, men dessa livsåskådningar måste alla, om de skall tjäna människan till ändamålsenlig vägledning, stå på den gemensamma kunskapsgrunden av esoteriska fakta, det vill säga av planethierarkin erhållna fakta.

⁹Den hylozoiska världsåskådningen kan på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium för de flesta icke bli annat än en arbetshypotes. Men ju mer mänskligheten utvecklas, desto mer uppenbar blir hypotesens ojämförliga överlägsenhet över okunnighetens hypotessystem inom vetenskap, filosofi, teologi och ockultism.

¹⁰Hylozoiken måste bevisa sin logiska och psykologiska hållbarhet, sin livsduglighet i dagliga livet. Har man icke övertygat sig om hylozoiken genom att använda den som den mest överlägsna förklaringen på det förut oförklarliga, så ger den icke den visshet som den kunde ge. Allt som kan betvivlas saknar övertygelsens visshet. Tron är emotional till sitt väsen, och allt emotionalt är utsatt för tvivel, hur många logiska argument man än söker stödja det med.

4.14 Vad hylozoiken lär

¹Följande är en sammanfattning av det väsentliga i pytagoreiska hylozoikens världsåskådning.

²Allts urgrund är den gränslösa och eviga urmaterien. Denna är bortom tid och rum, är absolut tät, absolut homogen, odifferentierad, absolut elastisk, är evigt omedveten, äger i potentiellt tillstånd livets alla kända och okända egenskaper, däribland medvetenheten, och har en dynamisk (självverkande) energi, av Pytagoras kallad dynamis.

³I urmaterien verkar dynamis utan avbrott. Genom sin verksamhet i urmaterien skapar och vidmakthåller dynamis uratomer, vilka Pytagoras kallade monader. Uratomerna–monaderna är minsta möjliga delar av urmaterien. De är enkla, osammansatta och därför oförstörbara.

⁴Först med uratomerna blir det möjligt att bilda materieförmer. Detta sker genom att uratomerna sätts samman till allt mer sammansatta atomslag 2–49 (uratomerna är atomslag

nummer 1), varefter de 49 atomslagen får utgöra byggnadsmaterial till 49 olika materielslag med dessas former.

⁵Det är dessa 49 atomslag, som bygger upp en kosmos. Atomerna av de 49 slagen är byggnadsmaterialet för 49 olika världar. Dessa 49 atomvärldar finns alla i samma rum, i kosmos, och genomtränger alltså varandra.

⁶En kosmos är ett klot i urmaterien. Det finns otaliga dylika klot.

⁷Kosmos' 49 slag av atommateria är varandra olika i uratomsammansättningen. Denna olikhet medför att varje atomvärld har sin egen dimension, duration (tidsförlopp), medvetenhet och rörelse (energi). Den medför även att varje atomvärld har sin egen rums- och tidsuppfattning, olik de andra atomvärldarnas.

⁸I de sju lägsta kosmiska världarna, 43–49, sker en ytterligare sammansättning av deras atomslag till molekyllarmateria; sex molekyllarslag av varje atomslag, alltså sammanlagt 42 slag. Av denna molekyllarmateria formas de otaliga solsystemen inom en kosmos.

⁹Först med uratomerna blir det möjligt för medvetenheten att vakna till liv i materien. Detta sker först genom att högre materia sätts samman till lägre, vilket kallas involution, därefter genom att lägre materia upplöses till högre, vilket kallas evolution.

¹⁰Involution och evolution är två processer, som betingar varandra. Tillsammans utgör de den stora manifestationsprocessen.

¹¹Det just sagda är en starkt förenklad beskrivning av involutions- och evolutionsprocesserna. För en exaktare uppfattning är det nödvändigt veta att dessa båda måste föregås av en mer grundläggande process för uratomernas (1) sammansättning eller involvering till lägre slags atomer (2–49) och dessa sammansättnings upplösning eller evolvering tillbaka till uratomtillståndet. För att kunna ingå i involutionen, som börjar i värld 43, måste varje monad ha genomgått fullständig involvering och evolvering för människan ofattbart många gånger.

¹²Det är genom den stora manifestationsprocessen, som en kosmos uppstår, upprätthålls, förverkligar sitt ändamål och slutligen avvecklas.

¹³Ur medvetenhetsaspekten innebär involutionen att monadens medvetenhet väcks till liv, aktualiseras. Under hela den tid, monaden deltar i involutionsprocessen, är dess aktualiserade medvetenhet passiv, det vill säga aktiv endast under yttre påverkan. När monaden genom involutionen nått ”ner” till värld 49, har dess medvetenhet aktualiserats så långt att monaden kan fungera såsom en individ.

¹⁴Monadens, som är minsta möjliga del av materien, blir därmed minsta möjliga fasta punkt för en individuell medvetenhet. Då monaden är oförstörbar, är denna individualitet odödlig.

¹⁵Monadens bevarar minnet av allt den erfarit sedan dess medvetenhet aktualiserades. Detta minne blir latent men kan återupplivas genom förnyad kontakt med motsvarande verklighet.

¹⁶Monadens fond av samlade, latent erfarenheter bestämmer dess egenartade sätt att uppfatta och växelverka med omgivningen. Denna egenart är oförstörbar och unik för varje monad.

¹⁷Varje monads medvetenhet är gemensam med alla andra monaders i kosmos. Detta medför att det finns endast en total medvetenhet, varav varje monad har en oförlorbar del, så snart dess medvetenhet aktualiserats i involutionsprocessen. I de undermänniska naturrikena är monadernas gemensamhetsmedvetenhet icke självmedveten, utan instinktiv. Människoriket utgör det stadium, där monaden för det nödvändiga förvärvet av självbestämmdhet och självmedvetenhet måste uppleva sin isolering från allt annat liv. I de övermänniska rikena har monaderna återigen gemensamhetsmedvetenhet, men nu självmedveten dylik.

¹⁸Sedan monaden övergått till evolutionen, blir dess medvetenhet självaktiv och senare, från och med människoriket, även självmedveten i allt högre materielslag. I de övermänniska naturrikena har monaden i tillägg till självmedvetenheten även en gruppmedvetenhet, som i varje högre rike vidgas till att omfatta allt fler monader, likaledes själv- och gruppmedvetna.

¹⁹Varje evolutionsmonad ingår i ett otal materiekollektiv, naturformer, i kosmos. Med vart och ett av dessa har monaden gemensam medvetenhet av ett karakteristiskt slag.

²⁰Varje individ och varje kollektiv i kosmos tillhör någon av de sju fundamentala typerna.

²¹Liksom högre materia bygger upp och tränger igenom all lägre materia, så uppfattar och förstår högre medvetenhet alla lägre slag. Däremot kan lägre medvetenhet icke uppfatta högre, utan denna förefaller den lägre obefintlig.

²²Monaderna utvecklar sin medvetenhet i höljen, former av respektive världars materia. För att vara medveten i ett visst materielag kan monaden icke undvara ett hölje av detta materielag, förrän den i evolutionen nått högsta kosmiska världen, värld 1.

²³Hela kosmos utgör en serie alltmer förfinade livsformer, som tjänar att steg för steg skänka monadmedvetenheten det ”organ”, det hölje, den behöver för sin fortsatta utveckling.

²⁴I varje atom, molekyl, livsform, värld, planet, solsystem finns en monad på högre utvecklingsstadium än övriga monader i denna naturform. Denna monad är ett jag i sitt hölje. Ingående monader på lägre stadier tjänar egen och andras utveckling genom att kollektivt utgöra höljet.

²⁵I själva verket genomgår monaden materieprocesser av fyra olika huvudslag: involverings- och evolveringsprocessen såsom primärmateria med endast potentiell medvetenhet; involutionsprocessen såsom sekundärmateria med aktualiserad passiv medvetenhet; evolutionsprocessen såsom först tertiär- och sedan kvartärmateria, båda med aktiv medvetenhet. Först såsom kvartärmateria blir monaden ett dominerande jag i ett hölje. Tertiärmateriens monader ingår i atomer och molekyler, som bildar höljescentra (inklusive triader) åt kvartärmateriens monader.

²⁶Till rörelseaspekten hör alla skeenden, alla natur- och livsprocesser, alla förändringar. Allt befinner sig i rörelse och allt som rör sig är materia.

²⁷Det finns tre artskilda huvudorsaker till rörelsen: dynamis, materieenergi och vilja.

²⁸Rörelsens ursprungliga upphov, all krafts källa, den enda urkraften, universums allenergi är urmateriens dynamiska energi. Dynamis verkar i varje uratom och endast i uratomerna, som genomtränger all materia.

²⁹Energi är materia i rörelse. Alla högre materielag (atomslag, molekylarslag) är energi i förhållande till alla lägre materielag. Materia upplöses icke i energi utan i högre slags materia.

³⁰Viljan är dynamis’ verkan genom den aktiva medvetenheten. Aktiv medvetenhet är alltså medvetenhetens förmåga att låta dynamis verka genom sig.

³¹I evolutionen är medvetenheten i varje nytt materielag (atom- och molekylarslag) till en början endast passiv. Därefter blir den självaktiv och som sådan först subjektiv, det vill säga: ofullständigt bestämd av objektiv verklighet. Slutligen blir den självmedvetet objektiv i denna materia: ”jag finns till och jag ser detta objekt”.

³²I evolutionens tre lägsta naturriken är medvetenhetsaktivering en omedveten och automatisk process, som i människoriket efter hand blir medveten. I högre riken är den resultat av självinitierad medvetenhetsaktivitet.

³³Monadernas medvetenhetsevolution sker i en serie allt högre naturriken, sex inom solsystemen (43–49) och sex i de kosmiska världarna (1–42).

³⁴Monadmedvetenheten ”sover” i mineralriket, ”drömmer” i växtriket, vaknar i djurriket, förvärvar självmedvetenhet i människoriket och kunskap om tillvaron i femte naturriket.

³⁵Tillvarons mening är monadernas medvetenhetsutveckling. Tillvarons mål är allas allvetenhet och allmakt i hela kosmos. Processen innebär utveckling: i kunskapshänseende från okunighet till allvetenhet, i viljehänseende från vanmakt till allmakt, i frihetshänseende från ofrihet till den makt tillämpningen av lagarna ger, i livshänseende från isolering till enhet med allt liv.

³⁶Alla materieformer är underkastade förvandlingens lag. De bildas, förändras, upplöses, varpå nya träder i de gamlas ställe. De uratomer, som bildar dessa materiesammansättningar, får därigenom tillfällen att ständigt göra nya erfarenheter i nya former. Alla lär av allt.

³⁷Alla organismer (växter, djur, människor) erhåller vid formens förnyande likartad livsform, tills deras medvetenhetsutveckling kräver en artskild högre form. Återgång från ett högre till ett lägre naturrike är utesluten.

³⁸Hylozoikens fundamentala axiom lyder: Det finns lagar i allt och allt är uttryck för lag.

Lag är sammanfattning av konstanta relationer. Lag är det enda oföränderliga i en annars föränderlig kosmos. Naturlagar avser huvudsakligen rörelseaspektens uttryck genom materien, livslagar rörelseaspektens uttryck genom medvetenheten. Kunskapen om naturlagarna utgör grunden till världsåskådningen, kunskapen om livslagarna utgör grunden till livsåskådningen.

4.15 Livsåskådning på hylozoiska världsåskådningens grund

¹De för mänskligheten sju viktigaste livslagarna är: frihetslagen, enhetslagen, utvecklingslagen, självlagen, ödeslagen, skördelagen och aktiveringslagen.

²Frihetslagen: Varje monad är sin egen frihet och sin egen lag inom gränserna för allas lika rätt.

³Enhetslagen: Alla monader utgör en enhet. För att nå överindividuell medvetenhets-expansion måste varje jag förverkliga denna enhet.

⁴Utvecklingslagen: Alla monader utvecklar sin medvetenhet.

⁵Självlagen: Varje monad måste själv förvärva alla egenskaper och förmågor, som är nödvändiga för slutlig allvetenhet och allmakt.

⁶Ödeslagen: Det finns krafter, som påverkar monaden med hänsyn till nödvändiga erfarenheter.

⁷Skördelagen: Allt gott och ont vi varit upphov till i tankar, känslor, ord och gärningar får vi tillbaka med samma effekt.

⁸Aktiveringslagen: Individuell utveckling är möjlig bara genom självinitierad medvetenhets-aktivitet. Enklare uttryckt: Bara de som tänker själva och bearbetar sina erfarenheter, utvecklar sin medvetenhet. Övriga visar inga märkbara framsteg på hundra inkarnationer eller fler.

⁹Lagen är sammanfattning av alla natur- och livslagar. Alla monader är underkastade Lagen. Allmakt är möjlig endast genom absolut felfri tillämpning av samtliga lagar.

¹⁰Ont är alla misstag ifråga om Lagen, särskilt hatet i alla dess otaliga former. Allt ont som individen möter är hans eget verk.

¹¹Det är livsåskådningens uppgift att upptäcka och beskriva livslagarna samt anvisa metoder för deras ändamålsenliga efterlevnad och tillämpning.

¹²Det är allas uppgift att tillämpa livslagarna efter måttet av insikt och förmåga. Målet för samhällsutvecklingen är den mänskliga lagens, laginsiktens och lagtillämpningens överensstämmelse med livslagarna, livsevolutionen och livets mål.

4.16 Allmänt om begripande och förståelse

¹Det är en väsentlig skillnad mellan begripande och förståelse.

²Begripande är resultat av reflektion. Förståelse är omedelbar uppfattning på grund av återinring av slutförd bearbetning av visst ämnesområde. Begripandet fordrar bara reflektionsförmåga. Förståelse fordrar dessutom bedömningsförmåga.

³De som förstår har vetandet latent från föregående inkarnationer. De har redan bearbetat det och åtminstone delvis kunnat använda det i praktiken. Människan kan förverkliga, det vill säga omsätta i handling, det hon förstår men inte det hon bara kan begripa och som ligger över hennes utvecklingsnivå.

⁴Den begripande kan vara hur okritisk som helst, ty enbart begripande räcker inte för att individen skall kunna skilja mellan fakta och fiktioner.

⁵Den som enbart begriper behöver utredningar och förklaringar, anknytningar till olika slags relationer, generaliseringar och individualiseringar (konkreta exempel). Den som förstår har allt detta arbete för längesedan undanjort.

⁶Utmärkande för förståelsen är även livsinstinktens utpräglade verklighetssinne, som omedelbart utmönstrar det fiktiva, illusoriska, falska, oäkta. Förståelsen är främmande för fiktionalistens intolerans och fanatism.

⁷Tro (åsikt) är betecknande för barbarstadiet, begripande för civilisationsstadiet, förståelse

för kulturstadiet, mångsidig förståelse för humanitetsstadiet. De två lägre av dessa fyra stadier kräver för de flesta människor tiotusentals inkarnationer, de två högre hundratals till många tiotals inkarnationer av ständigt ökad livserfarenhet.

⁸Begripandet hör till förstajaget, personligheten, medan förståelsen hör till andrajaget. Personligheterna kan inte förstå varandra. Först andrajaget, 46-jaget, kan förstå en människa på djupet, bättre än hon själv, tack vare att detta slags jag äger gemensamhetsmedvetenhet.

⁹Om man saknar förståelse, kan man klart begripa men ändå missförstå. Man kan nämligen klart uppfatta varje begrepp, varje faktum för sig men likväl inte se deras inbördes sammanhang, deras betydelse, nödvändighet eller konsekvenser. Man kan, såsom Goethe uttryckte det i *Faust*, ha alla delarna (nödvändiga fakta) i sin hand men ännu sakna det enande bandet. Vad som menas med det "enande bandet" är just det större sammanhanget, systemet, det allmänare, som möjliggör förståelse och sedan ännu djupare förståelse.

¹⁰Det är endast ur uppfattningen om helheten man kan rätt förstå delen.

¹¹Förståelsen har som allt annat i tillvaron tre aspekter: materia, medvetenhet och rörelse (vilja, kraft). Från materieaspekten innebär förståelsen att egna tankeformen överensstämmer med kausalidéns form i kausalvärlden och fulländad mänsklig förståelse att individen också ser denna kausala form (Platon: skådar idén i idévärlden; det grekiska ordet för idé, *eidōs*, betyder också form). Från medvetenhetsaspekten är förståelsen en ökad delaktighet i kosmiska totalmedvetenheten. Från rörelse- eller vilje- eller kraftaspekten är förståelsen en uppenbarande energi som ger förmågan att förverkliga, omsätta i ändamålsenlig handling.

¹²När förståelsen är stark, når den genast in till det väsentliga, sakens själva väsen eller kärna, som kan ligga dold under många av de oväsentligheter som begripandet först måste analysera och som det alltför ofta går vilse i eller ändamålslost fastnar på. Förståelse är alltid sinne för det väsentliga, förmåga att inte förlora det väsentliga ur sikte.

¹³Det som är grundläggande är väsentligt. Det som är grundläggande är enkelt. Därför är det som är invecklat inte väsentligt. Det kan förefalla intressant, spännande, attraherande, fascinerande, men det är inte väsentligt. Denna grundläggande, väsentliga och enkla sanning kan människorna aldrig själva finna utan måste de få till skänks av övermänskliga intelligenser. Med detta sammanhänger att "ju enklare, desto svårare att finna". Sanningen är det enklaste av allt. När människorna sedan väl förstått den, framstår den för dem såsom absolut självklar, "så självklar att den inte ens behövde sägas".

4.17 Om att begripa och att förstå hylozoiken

¹Princip tänkande (47:6) räcker för att man skall få en klar uppfattning av de hylozoiska begreppen vart och ett för sig. Men för att uppfatta hur dessa begrepp förhåller sig till varandra, hur de är över-, under- eller samordnade med varandra och därmed hur de alla är inordnade i systemet, måste man ha perspektivtänkandet (47:5) aktiverat åtminstone till någon grad. Ju mer detta tänkande sedan aktiveras, desto klarare kan man vid fördjupat studium uppfatta begreppens inbördes förhållanden, deras plats i systemet, betydelse för systemet och nödvändighet i största allmänhet. Högsta slags begripande är den begreppsmässiga behärsningen av systemet.

²Många på civilisationsstadiet kan mycket väl bli övertygade om hylozoikens riktighet genom intresse för själva studiet av ett "filosofiskt" system, som bevisar sin logiska hållbarhet. Dyligt intresse behöver alltså icke betyda att de nått det högre mentala (47:5) eller humanitetsstadiet. Man kan därför icke av den anledningen, av enbart teoretiska intresset, utan vidare avgöra på vilket stadium filosofen befinner sig. Det fordras fler igenkänningstecken.

³Begripa hylozoiken kan alla, som kan tänka tillräckligt logiskt och anstränger sig att begripa. De måste också kunna tänka självständigt och skall inte bara säga efter.

⁴Emellertid räcker det icke med att begripa hylozoiken. Förstå den gör man först, när man kan med dess hjälp lösa verklighetsproblemet, kan förnuftigt förklara livets mening och mål, på enklaste sätt förklara ett otal förut oförklarliga företeelser, inse att detta är enda möjliga

förklaringen, att sådan är verkligheten, att sådan måste den vara och kan icke vara annorlunda.

⁵Då har hylozoiken för denna individ upphört att vara arbetshypotes. Sedan kan han börja deducera ur systemet, draga slutsatser ur systemet och konstatera att de överensstämmer med verkligheten. Mycket kan matematiskt uträknas. En fundamentalsats i hylozoiken är att den riktiga kunskapen kan matematiskt fastställas.

⁶Esoteriker har man rätt att kalla sig, när man bemästrat pytagoreiska hylozoiken. Detta betyder att man inser hylozoikens absoluta överlägsenhet över alla andra överfysiska försök till förklaring, därför aldrig behöver fråga efter ”vem som sagt det” utan själv kan avgöra om föregivna fakta också är verkliga fakta och insätta dessa i deras riktiga sammanhang. Detta betyder även att man kan enkelt, motsägelselöst, på mest generella sätt lösa tusentals eljest evigt olösliga problem. Slutligen betyder det även att man kan bevisa hylozoikens absoluta överlägsenhet över alla andra arbetshypoteser. Därmed har man förvärvat den första urskillningen ifråga om det esoteriska, förmågan att skilja mellan esoterik och kvasiesoterik. De som åberopar sig på auktoriteter, de som endast kan säga efter, visar därmed att de inte är verkliga esoteriker.

⁷Även om en esoteriker har relativt lätt att avgöra om påstådda fakta också är verkliga fakta, även om han såsom kausaljag kan konstatera fakta i mänskliga världarna, så nöjer han sig icke därmed utan anlitar i och för kontroll sakkunskapen inom planethierarkin.

⁸Verklige esoterikern – något helt annat än de allt vanligare ockultisterna, som litar på sin klärvoajans och sina hugskott och förvillar sina anhängare – är nämligen medveten om att mentalvärlden är ett kaos av fiktioner och emotionalvärlden ett kaos av illusioner och att verklighetskriterier saknas i dessa världar. Även den som noga ger akt på detta, kan göra högst förargliga misstag, vilket alla esoteriker är de första att erkänna.

⁹Hylozoiken är visserligen utformad till ett konkretiserat mentalt system. Men dess ursprung är idévärlden. För att förstå systemet måste man således vara i kontakt med idévärlden (åtminstone 47:3).

¹⁰De som inser att hylozoiken är det enda möjliga mentalsystem som överensstämmer med verkligheten, att hylozoiken består av kausalideer (platoniska ideer), visar därmed att de förvärvat kausalmedvetenhet om än av lägsta slag (47:3). Man kan visserligen begripa att hylozoiken är en perfekt arbetshypotes, men endast kausalmedvetenhet ger full förståelse för systemets överensstämmelse med verkligheten.

¹¹Korollarierna till det just sagda är: Har individen förvärvat kausalmedvetenhet, inser han utan vidare hylozoikens överensstämmelse med verkligheten. Han accepterar den därför såsom den enda riktiga världsåskådningen och förkastar alla försök till förklaring som ej överensstämmer med den. Inser han ej hylozoikens överensstämmelse med verkligheten, förkastar han den till förmån för en annan, sämre förklaring, så visar han att han ej förvärvat kausalmedvetenhet. Alla kausaljag har samma världsåskådning. Däremot har de olika livsåskådningar enligt sina olika livsuppgifter, olika inriktningar i livsintresset, i individuella och kollektiva självförverkligandet.

¹²Olika ideologier (icke idiologier!) kommer alltid att finnas. Det finns sju olika sätt att betrakta verkligheten, motsvarande de sju departementens uppgifter. Men de är inklusiva och icke exklusiva. De har allt väsentligt och fundamentalt gemensamt. De möjliggör full förståelse för varandras olikheter. Så snart någon världs- eller livsåskådning verkar isolerande, är det något fel i uppfattning eller framställning.

¹³Förstå pytagoreiska hylozoiken kan endast gamla invigda, som har kunskapen latent.

¹⁴De som vid första bekantskapen omedelbart förstår hylozoiken, har tidigare varit antagna till lärjungar av en medlem av planethierarkien. De som vid närmare studier inser dess riktighet, har en gång varit invigda i en äkta (av ett 46-jag instiftad) esoterisk kunskapsorden. För alla andra som godtar hylozoiken är den en trossak eller i bästa fall en arbetshypotes.

¹⁵Av dem som äger en latent förståelse av esoteriken tack vare att de haft kännedom om den i ett tidigare liv, är det många som i nuvarande liv nöjer sig med en ytlig uppfattning, ett ofull-

ständigt eget bemästrande av hylozoiken, också därför att de ännu icke insett att det finns olika djup i förståelsen och att deras eget nuvarande djup ingalunda är det största mänskligt möjliga.

¹⁶Högsta slags förståelse är förståelse av hylozoiken. Detsamma annorlunda uttryckt: för den som nått högsta slags förståelse är hylozoiken självklar, ogensäglich, ovederlägglig, logiskt tvingande och sakligt nödvändig.

¹⁷Den klarhet förståelsen skänker kommer av att den utplånar tvivel, tvetydigheter, motstridigheter, oförenligheter. Således medverkar förståelsen även till att upphäva handlingsför-lamningen och ger därmed inre styrka, psykisk kraft, energi att förverkliga, praktisera teorin.

¹⁸Högsta grad av för människan möjlig förståelse av hylozoiken är förståelse av planet-hierarkins plan för mänskligheten.

¹⁹Det är meningen med människans liv att hon skall förstå kunskapen, liksom det är meningen att hon skall utveckla medvetandet. Hon skall vara en tankevarelse, icke en blott begärs- och driftsvarelse som djuren. Och det tänkande, som höjer henne över djuren, skall hon använda. Det skall icke mala tomt, det skall arbeta. Och vad skall det arbeta med om inte med kunskapen, intill den högsta grad av begripande och förståelse som är möjlig på varje utvecklingsnivå?

4.18 Hinder för begripandet av hylozoiken

¹Hinder för begripandet av hylozoiken finns av flera kategorier. Förklaring av och exempel på dessa ges i det följande.

²*Känslö- och önsketänkande.* Känslötänkandet förvränger hylozoiken enligt känslans vilja till tro på illusioner, framför allt sådana som har sin grund i självhävdelsen och egenkärleken. Det kan till exempel handla om illusionen att man är mycket nära femte naturriket, ”har bara denna inkarnation kvar i människoriket”, är särskilt utvald, tar emot inspirationer från ”höga mästare” etc. I många dylika fall går det ej att vädja till förnuftet, ty det emotionala är hos dessa individer starkare än mentala förnuftet och de är offer för sin fantasi ingivelser. Det är bland annat därför ingen numera antas till lärjunge som ej lagt emotionalstadiet bakom sig.

³*Tendens till spekulation.* Denna tendens beror i mångt och mycket på känslö- och önsketänkandet. Den som spekulerar med esoteriska fakta, visar därmed att han inte förstått vad esoterik är, inte ens begripit det, ty om vi människor kunde genom vår spekulation nå fram till kunskapen om verkligheten, så behövde vi inte taga emot esoteriken från närmast högre naturrike. Men nu är det nödvändigt för oss att taga emot kunskapen från våra äldre bröder i planet-hierarkin för att vi alls skall veta något om verkligheten och livet, om tillvarons mening och mål, och denna kunskap har för att vi alls skall kunna uppfatta den måst nerdimensioneras till vårt begreppstänkande. Detta har medfört mycket stora begränsningar av kunskapen sådan den framlagts för oss; hur stora dessa begränsningar är kan bara femte naturrikets individer förstå. Det borde säga sig självt att, när människans förmåga att fatta kunskapen är så ringa, hon ingenting förmår uträtta med sin spekulation.

⁴Det röjer också en allvarlig brist på sinne för proportioner, frånvaro av uppfattning om skillnader i skala, att sammankoppla mänsklig spekulations produkter med esoterikens fakta, att ens placera dem på samma nivå, skänka dem lika värde.

⁵*Begreppsoklarhet.* Detta hinder är mycket vanligt hos nybörjare. Om begreppen är oklara, är de som små moln, och då blir tänkandet med dylika begrepp bara ett större moln. För begripandet måste samtliga begrepp vara klara, entydiga i sitt givna sammanhang. Använder de studerande mångtydiga ord som ”själ”, ”ande”, ”gud” etc., bör de dels inse att dessa ord är mångtydiga, det vill säga står för olika begrepp i olika sammanhang, dels förmå entydigt bestämma orden i varje sammanhang för sig. Den stora hjälpen i detta arbete får de av hylozoikens matematiska terminologi, som numrerar företeelserna i stället för att benämna dem.

⁶*Sammanförande av fiktionsbegrepp med verklighetsbegrepp.* Verklighetsbegrepp är mental motsvarighet till, nerdimensionering av, verklighetsidé eller del av verklighetsidé. Fiktions-

begrepp bildas genom felaktig sammanställning av två eller fler begrepp, vilka var för sig kan vara fiktionsbegrepp eller verklighetsbegrepp. Det kan räcka med att ett enda fiktionsbegrepp sammanförts med idel verklighetsbegrepp för att helheten skall bli fiktiv. Exempelvis är fiktionsbegreppet ”världar bortom tid och rum” sammanställning av de tre begreppen ”världar”, ”bortom tid” och ”bortom rum”. Eftersom världar finns bara inom kosmos, världar är den ordning i vilken kosmos är organiserad, är de 49 olika sätt på vilka den i kosmos existerande materien, medvetenheten och rörelsen är differentierade, och eftersom var och en av dessa 49 världar har sin egen tid och sitt eget rum, inses begreppet ”världar bortom tid och rum” vara en självmotsägelse, en förening av oförenliga element. Är det en värld, så har det tid och rum; saknar det tid och rum, så är det inte en värld. Begreppet ”världar bortom tid och rum” liknar de pseudomatematiska begreppen ”cirkel utan medelpunkt, omkrets och yta”, ”kvadrat utan sidor och yta” eller ”kub utan sidor, ytor och volym”. Bortom tid och rum är endast urmaterien. Men urmaterien är ingen värld.

⁷*Formativt tänkande.* En nybörjare invände mot beskrivningen av uratomerna såsom tomrum i urmaterien: ”Men då är de ju ingenting.” En dylik invändning kan bara den göra som inte har förstått. För att förstå måste man i detta fall ha insett åtminstone fyra fakta: 1) Urmaterien är absolut tät, varför varje individuell manifestation i och ur denna måste vara ett tomrum. 2) Såsom en individuell manifestation är detta tomrum givetvis någonting, till exempel en individuell manifestation av urkraften dynamis, nämligen den kraft som från uratomens mitt i alla riktningar utåt trycker undan urmaterien och därmed åstadkommer den bubbla uratomen är. 3) Att uratomen är någonting framgår också av att den är en sfärisk begränsningsyta av urmateria. 4) Att uratomen är någonting framgår också av att ett bestämt antal uratomer tillsammans gör en 2-atom, ett bestämt antal 2-atomer gör en 3-atom, ett bestämt antal 3-atomer en 4-atom och så vidare, så att ett bestämt antal (i själva verket 49) 48-atomer gör en 49-atom, en fysisk atom; vidare att atomer av alla dessa 49 olika slag, dels fria, osammansatta med andra, dels sammansatta till aggregat, klot, höljen bygger vår kosmos, vilken uppenbarligen är ”någonting”; och hur kunde det som är ”ingenting”, också i största antal, någonsin bli någonting? I själva verket är hela det antagande, som föranleder påståendet ”Men då är det ju ingenting”, en särdeles typisk yttring av formativt ”tänkande” i 47:7, det vill säga icke-tänkande, blott ett mekaniskt förknippande av två ord utan samtidig reflektion över de verklighetsförhållanden orden alltid måste referera till (avse), om språket skall brukas för samtal om verkligheten och livet och inte bara för oförnuftigt och meningslöst prat.

⁸Om man bortser från den rena tanketröghet, som härskar på de lägre mänskliga utvecklingsstadierna, kan man säga att oförmågan att begripa kunskapen bottnar i förstajagets (personlighetens) självhävdelse, en underlig egenskap, som är obefintlig i högre riken. Bara människan i hela kosmos kan och vet bäst. Självhävdelsen hindrar alltid förståelsen. Det är därför alla esoteriska skolor betonar ödmjukheten, vördnaden och tacksamheten för det högre såsom de första dygderna att på allvar förvärva. Det gäller inse att dessa dygder inte är vackra egenskaper att beundra hos andra men ej själv praktisera; det gäller inse att de framför allt är nödvändiga redskap för förståelsen. Den första sorteringen bland neofyterna i en esoterisk skola gör läraren mellan dem som med självhävdelsen dödar förståelsen och dem som med förståelsen dödar självhävdelsen. De förra kastar han ut ur skolan vid första tillfälle, de senare behåller han. Därav också talesättet i esoteriska skolor: ”Personligheten har knappt någon rätt att ens existera här.”

4.19 Hylozoiken och mentalutvecklingen

¹Reflektion innebär självinitierad mentalaktivitet, det vill säga att jaget självt riktar tanken, sin mentala uppmärksamhet. Mental uppmärksamhet är något helt annat än emotional uppmärksamhet.

²Emotional uppmärksamhet behöver inte riktas av jaget och gör det nästan aldrig heller (hos genomsnittsindividerna nog mer sällan än en gång på hundra). Emotional uppmärksamhet betyder

att uppmärksamhetens föremål drar jagets uppmärksamhet till sig, så att jaget tillfälligt fångas, intrasseras, fångslas, fascineras. Detta kräver ingen som helst ansträngning, eftertanke, kunskap eller förvärvad skicklighet från jagets sida, utan sker mekaniskt och automatiskt, igångsätts genast av föremålet och avbryts lika omedelbart, när detta slutar att utöva sin påverkan på jaget. Exempel på dylik emotional, av föremålet fångad uppmärksamhet finns otaliga i människornas kollektiva liv: tevetittande, åskådande av idrottstävlingar, skvaller, underhållning etc.

³I rak motsats till denna emotionala förutsätter den mentala uppmärksamheten att jaget ihållande riktar uppmärksamheten inifrån sig. Detta går inte utan en ansträngning inifrån själva jagmedvetenheten, ty riktad uppmärksamhet är jagets–monadens aktivitet, ej höljenas.

⁴Jagets förmåga av riktad uppmärksamhet i det mentala är förutsättning för jagets förvärv av högre mental medvetenhet. Först med det högre mentala, perspektiv- (47:5) och systemtänkandet (47:4), når jaget en tillräckligt djup förståelse av hylozoiken.

⁵Detta högre mentala frigör sig från beroendet av känsla och fantasi och strävar i stället mot att förenas med det kausala och, sedan det frigjort sig från begreppstänkandets tyranniska begränsning, i det kausala uppfatta verklighetsideerna.

⁶Det kommer att visa sig allt mer nödvändigt att inrätta skolor, där barnen från första början får lära sig tänka, icke bara säga efter, att begripa verkligheten på helt nytt sätt genom deduktiv i stället för som nu induktiv metod. Också detta främjar aktiveringen av det högre mentala.

⁷Människans mentalmedvetenhet har endast två verklighetsfunktioner: att nerdimensionera kausalideer och i övrigt genom analys upplösa fiktionerna. Enbart mentala förnuftet kan icke producera kunskap. Fysiska förståndet (fysiska objektiva medvetenheten) konstaterar fakta i fysiska världen, och mentala förnuftet kan endast bearbeta de fakta förståndet konstaterar.

⁸Hylozoiken är det mentala system som lättast möjliggör utvecklandet av kausalmedvetenheten (intuitionen) och som för in i kausalvärlden, Platons idévärld, i vilken människan äntligen finner ”det sanna varat” och själv kan konstatera orubbliga fakta. I kausalvärlden är människan för alltid befriad från beroendet av subjektiva föreställningar och begrepp och lever ett objektivt liv i en objektiv verklighet, där misstag är uteslutna. Emotionalvärlden och mentalvärlden liksom försvinner (emedan exakt objektiv uppfattning i dessa är utesluten och inga subjektiva uppfattningar överensstämmer med hithörande företeelser) och fysiska och kausala världarna utgör en fast enhet. Då inses att fysiska världen är den för människan viktigaste, tills hon uppnått kausalvärlden. Man fattar nu vad Platon menade med ”idévärlden” och att ingen kunnat begripa hans förtäckta antydningar. De emotionala illusionerna och mentala fiktionerna har för alltid förlorat sin makt att förleda och sin möjlighet att desorientera i livet. Man är fri från alla mänskliga idiologier.

⁹Det har sina risker att ge sig in i esoteriken. Att esoterikens ideer överensstämmer med verkligheten betyder att de äger en helt annan energi än livsokunnighetens medvetenhetstrytningar. De är dynamiska, och de flestas hjärnceller är icke ägnade att ändamålsenligt tillgodogöra sig dem. I alltför många fall blir resultatet mentalt kaos och leder försöken att rätt uppfatta ideerna till egna felkonstruktioner med fanatisk tilltro till självfabricerade fiktioners riktighet. Teologins, filosofins och ockultismens historia ger många exempel på detta. Det riskabla visar sig på många sätt. Många hamnar på psykiatriska sjukhus, ur stånd att hålla illusionens och verklighetens världar isär. Det finns också de som med glädje och känsla av befrielse börjat studera esoteriken men funnit sig böra uppge studiet för att kunna friktionsfritt fortsätta sitt gamla liv och för att behaga omvärlden, efterhand förlorat alltmer av sin ursprungliga ”mentala spänst” och blivit ”allt dummare”. Mentalmedvetenheten tycks i deras fall ha mistat förmågan att använda mentala energierna.

¹⁰”De som engagerat sig i ockulta vetenskaperna, måste antingen nå sitt mål eller gå förlorade. När man en gång väl är inne på vägen till kunskapen om verkligheten är att tvivla att riskera galenskap, är att komma till ett tvärstopp att falla, är att rygga tillbaka att stupa ner i avgrunden.” (K.H. alias Pytagoras)

4.20 Pedagogiska synpunkter på hylozoiken

¹Den första framställningen av hylozoiken bör utgå ifrån materieaspekten, eftersom denna är den för alla omedelbart givna och mest bekanta. Ju mer man tränger in i esoteriken, desto mer visar sig materieaspekten vara förklaringsgrunden. Därmed avfärdas också den filosofiska subjektivismen, som förnekar materiens och yttervärldens existens, så att någon förväxling med denna subjektivism ej behöver befaras, när senare hylozoiken behandlas enligt medvetenhetsaspektens betraktelsesätt, vilket är det som tillämpas i femte naturriket.

²För dem i femte riket, som förbereder sin övergång till sjätte riket, i vilket rörelseaspekten (kraftaspekten, viljeaspekten) är den väsentliga, gäller det att så leva sig in i denna, att "allting" består av energi och det liksom inte finns något annat än kraft.

³Även de en gång "invigda", som icke fått tillfälle återerindra sig esoteriska kunskapen, känner sig osäkra och desorienterade. Reflekterande människan behöver en åskådning såsom grund att stå på. De som aldrig varit invigda eller endast i lägre grader, nöjer sig i de flesta fall med en livsåskådning. Sökare i esoterisk mening är de som söker, tills de funnit hylozoiska kunskapssystemet.

⁴Kunskap är möjlig i fysiska världen ifråga om sådant som för förnuftig förklaring icke är beroende av överfysisk materiell verklighet eller överfysiska energier, man kan säga: allt enbart fysiskt. Kunskap är omöjlig ifråga om allt som för sin förklaring är beroende av emotional och mental materia och hithörande energier. Kunskap är möjlig i kausalvärlden (platonska idévärlden), ty ideernas verklighetsinnehåll återger exakt bestående verkligheten.

⁵Det hylozoiska systemets egentliga uppgift är att ge ett begripligt svar på frågan om tillvarons mening och mål, och det är det enda system som lämnat förnuftig förklaring. Det har aldrig avsetts att vara annat än en grundläggande världsåskådning (icke livsåskådning), innehållande de verklighetsfakta, som är fundamentala för riktig verklighetsuppfattning och nödvändig livsförståelse. I det avseendet är det också det enda verklighetssystem som någonsin formulerats. Det kan aldrig dogmatiseras eller ersättas av ett bättre i framtiden. Det är enda riktiga och alltså enda hållbara.

⁶Sökaren övertygar sig om hylozoikens riktighet genom att pröva om den förklarar eljest oförklarliga företeelser. De förklaringar, som teologi, filosofi och vetenskap kommit med, bör han dessförinnan ha insett vara ohållbara. Det är den insikten, som gör att sökaren till slut börjar undra om det av alla auktoriteter förkastade kanske ändå borde undersökas. Esoteriken bör vara det sista man undersöker.

⁷Det är oegentligt säga att hylozoiken är planethierarkins kunskap. Det är samma oegentlighet, som kommer till synes i beteckningarna "teosofi", som betyder "guds visdom", eller "teologi", som betyder "guds lära". I femte och sjätte naturrikena har man en helt annan uppfattning av verklighetens tre aspekter än vad som är möjligt för fjärde naturrikets individer; 46-materien, 46-medvetenheten och 46-viljan (vardera av sju slag) är ofattbara för den genomsnittliga människan och i ett begränsat avseende fattbara endast för det fulländade kausaljaget, som förbereder sin övergång till femte naturriket. Men man kan säga att hylozoiken är ett mentalsystem av fakta, som endast planethierarkin kan tillhandahålla.

⁸Att det skall behöva taga flera generationer, innan denna insikt slår igenom och hylozoiken erkännes som berättigad arbetshypotes, vittnar om att mänskligheten fortfarande rör sig på det långsamma, stegvis arbetande slutledningstänkandets mentalstadium och har långt kvar till perspektivtänkandet.

⁹Vi får vara tacksamma för att ha fått en sådan oerhört enkel arbetshypotes som hylozoiken, som rätt förstådd är den enklaste som hittills utformats och förmodligen den enklast möjliga av alla tänkbara. En jämförelse med övriga esoteriska framställningssätt i de olika kunskapsordnarna skulle visa detta.

¹⁰Hylozoiken kommer verkligheten så nära som är möjligt för mänsklighetens verklighetsuppfattning under innevarande eon.

¹¹Det riktiga kunskapssystemet verkar (på grund av sin överensstämmelse med verkligheten) såsom en magnet, som gör det möjligt för esoterikern att automatiskt draga ut det väsentliga i allt ”vetande” (verklighetsideerna nerdimensionerade i det mentala och därvid fikcionaliserade) och renodla detta till verkliga mentalideer (sunda förnuftets ideer).

¹²Hylozoiken är icke verkligheten, ty denna måste upplevas, och det kan först kausaljaget. Endast livet är verklighet. Kausaljaget ser, hör etc. allt i människans världar såsom vi ser och hör i grovfysiska världen. Mentalsystem är teori, icke liv och kan bli ett hinder för liv, om det blir en fix idé. Kausaljaget behöver icke begrepp. Kausalideer är intuitioner, i vilka medvetenhetsaspekten, materieaspekten och rörelseaspekten är levande verkligheter. Mentalsystem är alltså surrogat för liv, vilket icke kan bindas vid begrepp. De är arbetshypoteser, som aldrig kan ersätta upplevelsen.

¹³Ett esoteriskt verk behöver icke och bör av principiella skäl icke åberopa sig på några som helst auktoriteter. Dess enda försvar (och det räcker) är dess överensstämmelse med verkligheten. De som icke kan inse detta, får nöja sig med verket såsom arbetshypotes.

¹⁴Hylozoiken är en världsåskådning som överensstämmer med verkligheten och esoteriska livsåskådningen (kunskapen om livslagarna) följer som ett korollarium ur denna världsåskådning.

¹⁵Viktigaste uppgiften för esoterikerna i dagens läge är icke så mycket att påbygga hylozoiska världs- och livsåskådningen med nya fakta som att arbeta på bevis för att detta system är enda hållbara arbetshypotesen. Redan nu föreligger tillräckligt många fakta för att bevisa detta.

¹⁶Vederläggningen av falska system är nästan lika viktig som inlärandet av det riktiga.

4.21 Hylozoiken jämförd med äldre publicerade esoteriken

¹Sedan hylozoiken publicerats finns ingen återvändo till äldre tiders mångtydiga, outredda och därför vilseledande symbolism. Det var också för att ”dölja mysterierna” för utomstående, som kunskapen fick denna symboliska utformning. När kunskapens grundläggande fakta publicerats i ett mentalsystem, fyller outredda symboler icke längre någon funktion annat än i de fall, där de står för det alltjämt esoteriska.

²Liksom i advaita vedanta har man i teosofin förlorat ur sikte uppdraget att förklara livets mening, som är medvetenhetens utveckling.

³Den fundamentala olikheten mellan Pytagoras' hylozoik och Shankaras panteism är att advaita antar att medvetandet kan existera utan materiellt underlag, medan däremot enligt hylozoiken medvetenhet icke kan äga självständig existens oberoende av materien, utan alltid är med nödvändighet knuten till materia.

⁴Enligt panteismen måste livet sakna förnuftigt ändamål. Världssjelen avsondrar individuella själen, som efter ett meningslöst irrande (”själavandring”) genom de fyra naturrikerna slutligen lyckas nå nirvana och förintars genom att återgå till en evigt oföränderlig världssjäl, som arbetar blint och automatiskt utan ändamål. Det är lättförståeligt att självmedvetenheten utan fast punkt för egen existens, så snart den befriats från materien, måste antagas sammansmälta med ursjälen.

⁵Enligt hylozoiken är kosmos sammansatt av uratomer, monader med potentiell medvetenhet, vilka väcks till liv i manifestationsprocessen och därefter från mineralriket genom allt högre naturriken i allt högre materievärldar förvärvar allt större delaktighet i kosmiska totalmedvetenheten, som utgöres av samtliga monaders kollektiva medvetenhet. Individuella är alltså evigt odödlig och livets mening är individuella medvetenhetens utveckling och expansion till kosmisk allvetenhet och allmakt. Återgång från högre till lägre naturrike är givetvis utesluten.

⁶I likhet med advaita saknar även teosofin, Alice A. Baileys förkunnelse inräknad häri, både kunskapen om det odödliga jaget såsom en monad, en uratom, och kunskapen om tillvarons tre ofrånkomliga aspekter. Visserligen talar teosoferna om ”monaden”, men det som då avses är tredjetriaden (43:4, 44:1, 45:1), ett allvarligt misstag också därför att det som består av tre

enheter omöjligt kan kallas "monad", som betyder enhet.

⁷Enligt kunskapen om tillvarons tre ofrånkomliga aspekter – materia, medvetenhet och rörelse – måste individuella självmedvetenheten liksom all medvetenhet ha ett materiellt underlag, vara knuten till materia. Och detta självmedvetenhetens materiella underlag kan inte vara endast något hölje, som i den fortsatta individuella medvetenhetsevolutionen till sist måste överges. Teosofernas "monad" måste individen överge, innan han övergår till den kosmiska expansionen i värld 42, i själva verket redan innan han fullbordat solsystemiska expansionen i värld 43.

⁸Därmed är teosoferna i samma förlägenhet som advaita, att ej kunna förklara individuella livets mening och alltså även kollektiva livets mening, eftersom kollektiven består av individer.

⁹Gång på gång ser vi i människolivet upprepas den besynnerlighet som består i att man under en bestämd verksamhets gång glömmar bort det som var verksamhetens själva ändamål, förlorar huvudsaken ur sikte, emedan man fastnat i oväsentliga bisaker. Och kunskapsskolans ändamål är att ge sökarna svar på deras viktigaste existentiella fråga: Varför finns jag till?

¹⁰I stället för att ge svar på väsentliga frågor konstruerar man liksom filosoferna skenproblem. Här är ett exempel: "Själ är varken ande eller materia utan den sammanbindande faktorn." Så definieras "själ" av Alice A. Bailey. Denna definition säger lika litet som ut-sagan "x är varken y eller materia, utan x är den faktor som sammanbinder y och materia".

¹¹Oavsett vad "själ" och "ande" skall anses betyda, är det oförenligt med hylozoiken att säga att själen inte är materia. Allt i kosmos är antingen uratomer eller av uratomer sammansatt materia, och uratomerna har bildats av och i urmaterien, varför allt som finns – både det inom och det utom kosmos – är materia. Det finns ingenting som inte är materia. Också själen är givetvis materia.

¹²Hos de gamle betydde "ande" antingen, såsom hos pytagoreerna, medvetenhet eller, såsom hos de gamla persiska magikerna, vilja. Beteckningen "ande" har således använts såsom en term att beteckna två av tillvarons tre aspekter. På denna tvetydighet beror dess oklarhet. Men oavsett om "ande" skall anses avse den ena eller den andra av de två nämnda aspekterna, är det lika oförenligt med hylozoiken att säga att själen inte är ande som att säga att den inte är materia. Ty eftersom allt i kosmos har de tre aspekterna materia, medvetenhet och rörelse eller vilja, har också själen medvetenhet och vilja och alltså även ande, oavsett i vilken av de två betydelserna man fattar beteckningen "ande".

¹³De viktigaste fakta, som utmärker hylozoiken framom, skiljer den från, alla i mänskligheten historiskt framkomna filosofiska, teologiska, "andliga", "metafysiska" eller "ockulta" betraktelsesätt eller läror, är följande sju:

¹⁴1) Tillvaron och allt i tillvaron har tre likvärdiga, ofrånkomliga och oskiljaktiga aspekter: materia, medvetenhet och rörelse (kraft), varvid rörelsen (kraften) yttrar sig i materien såsom energi och i medvetenheten såsom vilja.

¹⁵2) Kosmos' enda innehåll är uratomer – av Pytagoras kallade monader – och av uratomer sammansatta atomer och aggregat av atomer (molekyler, klot och klotsystem).

¹⁶3) Jaget i varje levande väsen är en uratom, en monad, vars medvetenhet har aktualiserats, väckts till liv, och senare utvecklats, nått ett visst stadium av självaktivering.

¹⁷4) Allt annat än jaget–uratomen–monaden är endast höljet för jaget, och som sådana är dessa höljet tillfälliga, dödliga och skall med tiden övervinnas och överges, antingen de kallas "kropp", "personlighet", "själ" eller "ande". Endast monaden är odödlig, eftersom den är en odelbar uratom.

¹⁸5) Livets mening är medvetenhetens uppväckande (aktualisering) och sedan allt vidare utveckling (aktivering) i varje monad–uratom. Naturrikena är monadernas utvecklingsstadier.

¹⁹6) Livets mål är alla monaders allvetenhet och allmakt i kosmos.

²⁰7) Hela denna process, monadernas förvandling från ursprungligen omedvetna uratomer till kosmiskt allvetande och allsmåttiga väsen, kallad "manifestationsprocessen", försiggår enligt eviga natur- och livslagar, som intet högsta väsen, ingen gud kan rubba, ändra eller sätta ur spel.

4.22 Att draga riktiga slutsatser ur hylozoikens system

¹Förmågan att draga riktiga slutsatser ur hylozoikens system måste aspiranterna redan på ett tidigt stadium förvärva åtminstone till någon grad och sedan sträva efter att stärka och fördjupa denna förmåga allteftersom de går framåt på vägen mot lärjungaskapet. Det handlar i deras fall inte bara om kunskapsförvärvet som sådant utan också om medvetenhetsutveckling, emedan själva tänkandets kvalitet måste höjas från det lägre mentala till det högre mentala och sedan till det kausala, varifrån det hylozoiska mentalsystemet ursprungligen nerdimensionerats. Närmast ges tio exempel på riktiga slutsatser ur hylozoiska systemet. Envar må själv förlänga listan med egna exempel.

²1. *Tankens rörelse- eller kraftaspekt.* Eftersom allt har de tre aspekterna, har även tanken en rörelse- eller kraftaspekt och kan således vara en igångsättande orsak, också enligt skördelagen. Vi åstadkommer därför verkningar enligt skördelagen icke endast med våra fysiska handlingar utan också med våra mentala handlingar, det vill säga våra tankar, goda verkningar med goda tankar, onda verkningar med onda tankar.

³2. *Sådd och skörd.* Den människa, som i detta liv har mottagit kunskapen, skördar i det avseendet en god sådd från ett tidigare liv. Vill hon ha en dylik god skörd också i nästa liv, det vill säga ånyo komma i kontakt med kunskapen, måste hon arbeta med att sprida den rätta kunskapen på riktigt sätt i detta liv. Om hon av lättja underlåter detta, kan hon inte räkna på samma goda skörd igen. Den som motarbetar kunskapen och förtalar dess bärare, berövas icke nödvändigtvis tillfällen att kontakta den i kommande liv, men väl förmågan att förstå den. Den som förvränger kunskapen, får finna sig i att i kommande liv vilseledas av förvrängningar. Slutsats: Bäst är att på alla riktiga sätt främja kunskapens spridning i världen.

⁴3. *Högre och lägre kvalitet.* Högre medvetenhet har företräde framför lägre, eftersom det som är av högre kvalitet har företräde framför det som är av lägre kvalitet.

⁵4. *Vi har olika slag av medvetenhet för att bruka dem.* Hela människan – fysiskt, emotionellt och mentalt – måste sättas in på arbetet för hennes förvandling till andrajag. Det emotionala kan inte försummas, icke heller det mentala. Mentalviljan måste utvecklas och mobiliseras, det räcker inte med enbart emotionalvilja.

⁶5. *Fysiskt liv är nödvändigt.* Fysisk inkarnation är nödvändig för människans medvetenhetsutveckling, ty det är i det fysiska alla förmågor och egenskaper måste förvärfvas. Om människan kunde utveckla medvetenheten enbart genom att leva i högre, överfysiska världar, behövde hon inte inkarnera.

⁷6. *Fantasin eller inbillningen är ingen väg till utveckling av högre medvetenhet, högre förmågor och egenskaper.* Om så vore, skulle människorna utveckla medvetenheten under vistelsen i emotionalvärlden i livet mellan inkarnationerna, men det gör de ju inte.

⁸7. *Det finns inga andra medvetna väsen än uratomer–monader och kollektiv av sådana.* Och dessa monader har alla vandrat den långa vägen från mineralriket uppåt. Det finns därför inga andra kosmiska väsen, inga andra gudar, än sådana som är produkter av evolutionen.

⁹8. *Lag står över gud, gud står inte över lag.* Också gudarna måste lyda lagen; de är gudar i kraft av att lyda lagen fulländat inom eget område för allvetenhet och allmakt. Om det vore annorlunda, skulle kosmos för länge sedan ha urartat i kaos av otaliga stridande viljor, skulle kosmos aldrig kunnat bli den fulländade organisation den är.

¹⁰9. *Enhet är kärlek–visdom.* Somliga förvånas över att de som nått femte naturriket är angelägna om att hjälpa mänskligheten. De kan säga: ”När jag väl har nått dit, skall jag aldrig mer befatta mig med den här otacksamma mänskligheten.” Som om man nådde enheten på bitterhetens, avståndstagandets och kärlekslöshetens väg! Enheten nås bara på enhetens väg.

¹¹10. *Aktiveringslagen, självaktiveringslagen, är även lagen för självaktivering av tänkandet.* För varje idé, du får av en annan, skall du tänka en idé själv.